

THOREGON

1869

Susan Schwartzová

Z P Ě V M A L Ý C H M A T E K

Přeložit Hugo Bokvas

C/d té doby, co se planeta Trakán, která obíhá kolem Slunce místo Marsu, vynořila z časosběrného pole a v bezprostřední blízkosti Země tak přibyla naprosto nová civilizace, došlo k událostem s dalekosáhlými důsledky. Perry Rhodan, Reginald Bull a Alaska Saedelaere zmizeli v takzvaném Hříbu, dostali se na tajemný Most do nekonečna a v Arzenálu Moci se rozdělili.

Mezitím se jejich domovská Mléčná dráha stala dějištěm podivuhodné invaze. Nejdřív přiletěly takzvané ježatky, jejichž posádky uzavřely na tři sta planet

a použily je jako líhňové světy. Vetřelci kompletně vyhubili 52 světů a stáhli se na kraj Galaxie.

Dalších 52 planet se dostalo do moci Filozofu, kteří zřejmě jsou výsledkem onoho „líhnutí“. Obyvatele těchto planet nejdřív přepadla čmárací mánie a potom touha po smrti. Snili už jen o tom, jak zemřou a vstoupí do bytosti jménem Goedda.

Teprve průnik Allana, Dao-Lin-H' ay a Mylese Kantora do Goeddiny bubliny snů pomůže. Skupině se podaří bombou zničit líhňový kosmos. A zdá se, že i Goeddu.

Jenže potom průzkumná komanda zjistí, že se čmárám vrací. Zřejmě existují přinejmenším zbytky Goeddy, nemluvě o statisících lodích vetřelců. A zazní ZPĚV MALÝCH MATEK...

I.

Poselství

První impuls byl:

*Budu tě chránit a udělám tě velikou,
Malá matko. • ^*

*A Jack a Mimosjack řekli: „Stvoříme
Malou matku a opět ji učiníme velikou.“*

Tak řekli rovněž Icci-Ecce a Mimosicci-Ecce.

*A přikročili k sobě a dotkli se a splynuli
v jedno.*

*Jedenapadesátkrát bylo řečeno: „Stvo-
říme tě. Malá matko. A chránit tě bude-y,
mé a učiníme tě velikou. Malá matko.“ íf•*

*A jejich volání bylo vyslyšeno těmi, kdož
je měli chránit a živit. A ti učinili, ^ co se
mělo učinit. Pouze Dreur a Mimodreur se
neozývali.*

*A potom umlklo druhé volání a zpívalo
už jen padesát. Leč nezměněnou silou.*

^ A. ^

7. srpna 1289 NGL byla z Arkonu vy-
slána zpráva na Camelot a z něj přes-
měrována přes GILGAMEŠE na FAR-GO.

Byla to zpráva od toho, o kom si mysleli,
že je mrtev - od Alasky Saedelaera, který
zmizel spolu s Pěným Rhodanem a
Reginaldem Bullem, když vstoupili na
Trokanu do Hřibu.

A najednou, zcela nečekaně, se ozval!

Bré Tsinga vnímala Allanovo vzrušení,
třebaže nedával nic najevo. Zatím ne-
potkala nikoho, kdo by se tak skvěle ovlá-
dal jako on a dokázal potlačit veškerá
hnutí mysli. Ostatně, měl na učení zhruba
dvanáct tisíc let času.

Třebaže Alasku v životě neviděla a ještě
donedávna se o něj zajímala stejně tak
málo jako o ostatní Nesmrtelné, byla nyní
zvědavá na to, co jim chce sdělit. Na jejích
empatických smyslech se přirozeně
projevovala i Allanova nálada.

„Pozemský Filozof už neexistuje,“ za-
čínala ta zpráva.

Byl to jen přenos zvuku, kupodivu bez
obrazu, takže se bohužel nedalo poznat, v
jaké je Alasku náladě. Jeho hlas zněl skoro
neutrálně, mechanicky jako hlas robota,
který předčítá seznam toho, co je třeba
nakoupit.

„Po zničení Goeddy se Filozof uchýlil na
Arkonu. Podařilo se nám ho se Snolezcem
zničit. Tím jsem zabránil konečné
metamorfóze mezi Dreurem a Mimod-
reurem. Bohužel není ještě všemu konec.
Interno v hyperbublině přežilo i ostatních
jedenapadesát rozdělených Filozofů a nyní
dělají vše pro to, aby se opět spojili.
Jestliže se jim to podaří, stanou se Malými
matkami a tomu je třeba zabránit všemi
prostředky!“ :

Alaska udělal malou pauzu, jako by chtěl
dát důraz na další větu.

„Každá Malá matka - opakuji - každá -
může vyrůst ve Velkou matku Goeddi-
ných rozměrů. Tím větší hrozí nebezpečí.
Podle informací, které mám, stačí, když se
pouze jedna Malá matka stane Velkou, a
zničí celou Mléčnou dráhu. Při padesáti
jedné už není sebemenší šance, protože
jakmile zmutují, budou silnější

než v původní formě. Pak už je nelze zničit všechny najednou. Proto je třeba za všech okolností zabránit přeměně Filozofů v Malé matky. To jde, dokud jsou slabí a ještě se nezahníždili. Času je zatraceně málo. Jsem v bezpečí. Až přijde čas, ozvu se znovu." Konec zprávy.

^ X ^

Atlan se zadumal.

„Co tě tak trápí?“ zeptala se ho psycholožka. „Myslíš, že odesilatelem je někdo jiný?“

Bělovlasý Arkonidan zavrtěl hlavou.

„Ne, byl to určitě jeho hlas. I bez obrazu si jsem jistý, že je to on. Caljono Yai ho tenkrát také docela dobře identifikovala jako zajatce hyperprostoru - proto jsme nepochybovali, že zemřel. Je s podivem, že přežil.“

Bré si vzpomněla na zprávu o nasazení Herreachů na Zemi. „Bohužel si nepřál navázat kontakt, takže to musí ještě počkat.“

„To je také v pořádku. Máme jiné priority.“

„Mám tu zprávu předat dalším lodím v nezměněné podobě?“ otázal se Erie Thomas.

„Stačí, když je budete informovat o metamorfóze Filozofů. Caljono Yai ať to přidá ke svému hlášení. Mylesu Kantorovi a ostatním to řeknu sám.“

„Navážu spojení s GILGAMEŠEM.“

„Ke mně, prosím. Za půl hodiny.“ Kývl na Bré, aby šla s ním, a opustili můstek.

„Aspoň jedna dobrá zpráva,“ řekla psycholožka cestou. „Jistě máš radost, že je Alaska naživu.“

„Velkou radost,“ přikývl. „Známe se ostatně už velice dlouho. V životě si dost vytrpěl a byl z nás vždycky tou nejtragičtější osobností. Nikdy se však nedal zlomit a často nás ještě povzbuzoval.“

„Bohužel je tato radostná zpráva opět zkalena. Nechtěl jsi to dát ostatním na můstku příliš najevo, že?“

„A proč taky? Stejně je příliš pozdě.“ Rezignovaně pokrčil rameny. „Teď už stěží něco naděláme. Ze všech úderů, které jsme schytali, je tenhle nejtvrdší.“

mlčela. Nebylo ostatně co říct.

Cestou míjeli její kabinu a Atlan náhle navrhl: „Možná bychom to měli zase zkusit s Jafkem.“

Psycholožka se na něj překvapeně podívala. Kde se bere ten náhlý zájem? Zřejmě se ještě nesmířil s tím, že ta obrovská kočka snese každého, pouze jeho ne.

„Dobrá,“ odpověděla. „Nemůžu však nic zaručit, to doufám víš.“

„Jenom to zkusíme. Je mi Jatka líto, že musí být pořád zavřený.“

„To musel být kvůli Clarkovi, jinak by během služby...“

„Pak se ale mohl těšit na čas s tebou,“ namítl. „Mně prostě vadí, když je nějaké zvíře zavřené. Navíc je to podle mě velice fascinující a úžasný tvor. Měl bych radost, kdyby si na mě zvykl. Ostatně my dva spolupracujeme už nějaký čas.“

Dveře se odsunuly a z nich radostně vyběhl Jarko. Málem Bré porazil - ale jen *málem*. Bylo s podivem, jak opatrně ta těžká potvora dokázala zacházet s něžnou lidskou osobou.

Teprve pak si všiml Atlana a stáhl se do vyčkávací, i když ne vysloveně nepřátelské pozice.

„To je dobré znamení," zaradoval se Atlan.

„Taky bych řekla." Bré se otočila k Jarkovi a působila na něj empatií i hlasem. „Koukej, to je Atlan. Už jsem ti říkala, že je to můj přítel. Byla bych ráda, kdyby ses, k němu choval laskavě. Když budeš hodný, vezmeme tě s sebou, pak už nebudeš tak dlouho sám. To by přece bylo mnohem lepší, ne? No tak, ovládej se."

Jafko nasměroval k Allanovi obrovské uši s hustými žlutými chlupy.

„Takhle větří," vysvětlovala Sabinnka. „Ty žluté chlupy jsou ve skutečnosti velice citlivé smyslové orgány." „Je tedy empat jako ty?" „Ano. Máme k sobě už od počátku úzký vztah."

Atlan zůstal na místě, pouze trochu natáhl pravici. Hussiar k ní váhavě natočil hlavu, oči se mu blýskaly, ale chlupy na šíji se nezjezily. Vypadal sice obezřetně, ale už nebyl tak napjatý.

„Jarko, co to má znamenat?" plísnila ho Bré. „Očihej si Allana a hotovo. Vždyť po tobě nic nechce. A jestli nechceš, ani tě nebude hladit."

Čím víc ta obrovská šestinohá kočka přibližovala hlavu k natažené ruce, tím více se jí chvěly vousky.

Atlan patrně neměl dvakrát radost, když se k němu blížily šavlovité zuby, ale vytrval.

„No tak, Jarko," řekl tiše, „však není tak zle..."

Hussiar mu očichal ruku a potom se mu podíval zpříma do očí. Atlan se snažil ten pohled neopětovat, aby nepůsobil agresivně. Vyhybal se jeho očím a nehýbal se.

Tím chvíle míru skončila. Hussiar zřej-

mě očekával vedle smířlivého postoje i nějaké gesto podřízení. Ani Bré si to později nedokázala vysvětlit.

Bez jakéhokoli důvodu se mu zjezily chlupy na krku a hrozivě zavrčel.

Atlan stáhl ruku, ale ne příliš rychle, aby nevybudil v hussiarovi lovecký instinkt a neudělal z ní prchající kořist. I nadále stál klidně.

„Jarko!" křikla Bré a plácla zvíře přes čumák, dřív než stačilo cvaknout zuby a zkonzumovat ruku jako odpolední svačinku.

Odpoutala tím jeho pozornost, ale pouze na okamžik. Otočil k ní hlavu, začichal a znovu se věnoval Arkonidanovi.

Sabinnka zareagovala, postavila se před Allana a vysílala empaticky zlobu. Jako samička se směla vůči samčímu hussiarovi chovat vyzývavě a agresivně a přinutit ho tak k ústupu.

Její emoce zřejmě působily Jarkovi bolest, protože se stáhl a žalostně mňoukl. Zřejmě se zmítal mezi poslušností a touhou zaútočit. „A hybaj do kabiny!" poručila mu. Hussiar poslechl a dveře se uzavřely. * „To bychom měli," obrátila se Bré k Atlanovi. „Poslední pokus. Nemá to absolutně smysl."

„Ale i tak se už choval mírněji," obhajoval ho kupodivu Atlan. „Třeba si na mě postupně zvykne." Bré zavrtěla hlavou. „Příště to, dejme tomu, vydrží deset minut, ale co pak? Mezi vámi je něco, co nelze překonat," prohlásila.

„Jak to myslíš?" zeptal se překvapeně.

„Je velice citlivý. Třeba mu připomínáš lovce, kteří mu zabili rodiče a souro-

zence. Anebo v tobě cítí jakési tajemství a vnímá je jako ohrožení."

„To snad nemyslíš vážně?" zasmál se Nesmrtelný.

„A proč ne? Co o tobě vlastně vím? Jsi starý jako naše historiografie. Znáš tě vlastně jen z dějepisu."

„Ale už nějaký ten den děláme spolu. Navíc jsi mě ujišťovala, že jsi empatka. Máš pocit, že jsem nějaká hrozba?"

„To ne," uznala. „Hrozba samozřejmě ne. Nepovažuji však za svůj úkol, abych tě dopodrobna pitvala a analyzovala. Většina zvířat má velice vyvinutý instinkt a Jafko má navíc velmi jemný čich. Na rozdíl ode mě ho nedokáže vypnout. A rovněž se nedá přinutit k nějaké diplomacii. Je to přece jen zvíře. Možná v tobě cítí něco, co mu podvědomě nahání strach. Nebylo by to poprvé, že zvířata něco takového vycítí."

„Ať už je to jakékoli tajemství, já o žádném nevím. Podle mě v tom vidíš příliš nebo se snažíš mermomocí vysvětlit jeho chování nebo je omluvit. To však nemusíš, protože já Jarka беру takového, jaký je. Přece mu nebudeme předepisovat, jak se má chovat. Prostě má právo na to, aby někoho odmítal a držel ho co nejdále od sebe."

„Toho jsem se právě bála," řekla rezignovaně Bré. „Bohužel to ale nezměníme."

Zatím došli k Allanově kabině, kde si počkali na spojení s GILGAMEŠEM.

^^^

Myles Kantor měl radost. Ale ani jemu nevydržela dlouho. Souhlasil s Allanem, že zpráva přišla příliš pozdě.

„Filozofovi na Plophosu se metamor-

fóza zřejmě podařila, dřív než jsme ho stačili zničit," řekl mu Arkonidan. „A kolika dalším Filozofům se to už podařilo?"

„Všem," odvětil bez váhání vědec.

„Ty vážně umíš vlít do jednoho naději," neubránil se Atlan.

„Bohužel je to tak. Díky Alaskovi je nám to jasné. Ony hyperimpulzy, připomínající rytmický tlukot srdce, byly projevy života Filozofů, jinak se to vysvětlit nedá. Když přešly ve staccato, jednalo se o přeměnu v Malou matku, tedy spojení rozdělených tvorů."

„Byla u toho tlukotu nějaká výjimka?"

„Zkoušeli jsme vyfiltrovat různé frekvence, ale to už nejde," odpověděl vědec. „Všichni Filozofové se přeměnili. I když jsou od sebe vzdáleni, mohli se domluvit těmi vábivými zvuky, jak je správně interpretovali i Chaerodové. Jednají skoro současně, aby měli větší naději na přežití. A každá Malá matka samozřejmě usiluje o to, aby se co nejrychleji stala velkou. To je ostatně její životní cíl."

„Kéž bychom se tak mýlili...," zabručel si Atlan.

„Už před pár dní jsem ti říkal," vzdychl si Myles Kantor, „že zrychlování tepu chápu jako evoluční skok Filozofů."

„Bohužel ano," povzdychl si Arkonidan a zachmuřil se. Na okamžik se přestal ovládat a projevila se na něm únava. Byli sami s Bré a před ní nemusel nic hrát.

„Víme už celkem o čtyřiceti sedmi nových světech Filozofů," pokračoval Myles. „Chybějí nám tedy už jen tři. Filozofové na Plophosu a na Arkonu jsou mrtví. Musíme však najít ještě ty tři a zničit je. Na zničení Mléčné dráhy by stačila jed-

na jediná Goedda, ale podle současného stavu jich musíme očekávat padesát!"

„To je mi jasné," naprutil se Atlan. „Alaska vyslovil náš ortel smrti."

„Ještě není všechno ztraceno!" vložila se do hovoru Bré. „Plophos je přece úspěch, i když Filozof už mutoval. Tohle se může podařit i jiným lodím."

„Naděje, i když velice chabá," uznal Myles. „Každopádně bychom se měli poohlédnout po dalších možnostech. Tady už na tom pracujeme ve dne v noci."

„Padesát Filozofů," řekl Arkonidan hořce. „Tolik lodí jsme ani nevyslali ke světům..."

Často se ledacos zdálo tak snadné, ale byla to jen iluze. Další z tolika v tomto děsivém snu, který jakmile skončí, přejde hned do druhého, ještě děsivějšího. ^ Jak dlouho tak ještě můžou v Galaxii pokračovat?

Došlo jim hlášení, že Caljono Yai prosí o rozhovor.

„Já tam zajdu," nabídla se hned Bré Tsinga. „Zvládnou to sama."

Připomínatelka ve fialové kutně ji očekávala před svou kabinou. Všechno je prý v pořádku, pouze chtěla vědět, co je nového.

Bré jí po pravdě řekla, kolik už zatím znají světů Filozofů a že díky její zprávě se bude moci zahájit další ničivá akce.

„Bohužel vás ale ještě nemůžeme vzít nazpátek," zakončila. „Možná budeme vaši pomoc potřebovat i jinde."

„To jsme předpokládali," překvapila ji Yai. „Za pár dní se taková akce nedá ukončit, ale potřebujeme pravidelně informace. Poslala jsem Presto Go hlášení o našem úspěchu a sdělila jsem jí, že plníte slib."

„Děkuji ti," ulevilo se Bré. Potíže s Herreachy, byly to poslední, co by si mohli přát. „Kdykoli budete něco potřebovat, dej mi vědět. Jinak doufám, že se tady moc nenudíte a že nemáte dlouhou chvíli."

„Tenhle obrat mi nic neříká," řekla Yai. „Rozumím slovům, ale uniká mi význam. *Dlouhá chvíle...* je to zvláštní. Chvíle je přece chvíle a jinak nic, není to tak?"

Bré se usmála. „Většinou ano."

„Měla bych na tebe osobní dotaz," požádala ji připomínatelka.

„Prosím," usmála se znovu Bré.

„Máš zvláštní dar, cítím to. Pouze na něj nemůžu přijít. Není to jako u Milý a Nadji, ale stejně... Jsi jiná než ostatní. Proč to nedokážu pochopit?"

„Týká se to pocitů," odpověděla Sabinnka. „Někdy dokážu vycítit, co cítí druzí."

„Tedy opět pocity," zamyslela se Yai. „Pro nás to příliš neznamená, i když se náš život po setkání s vámi hodně změnil. Máme teď více emocí než dříve - zřejmě jsme o ně přišli vývojem a zakrněly. Teď se pozvolna opět vyvíjejí, ale nevím, zda je to dobře. Tvé nadání mě poněkud zneklidnilo." •

„Vážně na tom nic není, Yai. Nemohu nikoho ovlivnit proti jeho vůli, pokud se bojíš právě toho. Navíc jste už mnohokrát dokázali odolat Filozofovi. Musíme doufat, že těm ostatním se to daří stejně jako vám."

„V to doufám taky," řekla Caljono Yai.

2. ARLEQUIN (třída NOVA)

ARLEQUIN odstartoval z Trokanu společně s FARGEM a jeho cílem byla

topsidská kolonie Kimako. Na palubě měl na čtyři sta Herreachů s předním modlitebníkem Tandarem Selem.

Zprávu Caljono Yai přijali s velkým zájmem a zcela evidentně je motivovala. Herreachové teď každopádně věděli, na co si mají dávat pozor a jak mají postupovat.

Další pozitivní změnu znamenala hlášení sesterských lodí: Ertrus a blueský svět Apas byly rovněž osvobozeny - známým, obtížným způsobem, nicméně úspěšně.

„Takže si přejme, aby se to podařilo i nám," prohlásil kapitán ARLEQUINA Páč Tormen.

Herreachové se shromáždili v dolním hangáru. Tandar Sel si stejně jako Caljono Yai sedl na vyvýšené místo, aby na něj všichni dobře viděli.

„Víte, oč jde," pravil. „Už se nám podařilo zničit tři Filozofy. Takže se snažme, abychom dostali i toho čtvrtého."

Zpočátku probíhalo všechno dobře. Zbraně byly připravené a fungovalo pravidelné spojení. Jeden člen posádky se zdržoval poblíž Herreachů, aby mohl podat okamžitě hlášení. Kdyby se někdo z nich zhroutil, byli v pohotovosti mediroboti.

Herreachové upadli do transu. ARLEQUIN byl 200 kilometrů od hyperprostorové bubliny. Ze zkušenosti věděli, že Herreachové dokážou hravě jednat i na tuto vzdálenost.

Když se Herreachové pokusili bublinu uchopit, nezměnila pozici, a tak se rovnou pustili do strukturální trhliny.

Netrvalo dlouho a ukázaly se jakoby náhodné záblesky.

ARLEQUIN napjatě vyčkával. Každou

chvilu bude trhlina dostatečně velká, aby do ní mohli vypálit. Všechna transformační děla a paprskomety vystřelí současně. Nic se nebude riskovat.

Snad už jen půl minuty.

Patnáct vteřin.

Potom někdo na můstku vykřikl: „Nemůžu bublinu zaměřit!"

Tandar Sel přerušil modlitební trans a Herreachové zmateně přicházeli k sobě.

Malá matka změnila pozici. Nebyl to obyčejný malý skok jako u ostatních.

Už nebyla nad Kimakem.

Zmizela ze soustavy Kogmena.

Páč Tormen vychrlil sérii velice působivých nadávek, které se přenášely otevřeným kanálem, a zavelel k pátrání po bublině.

„To by nemělo být nic těžkého," poznamenal naprosto vážně Tandar Sel. „Prostě počkáme, až se projeví čmárání."

Bylo známo, že Herreachové smysl pro humor nemají, a proto tuto poznámku nikdo nepovažoval za nevhodný sarkasmus.

Tandar Sel měl sice pravdu, ale tak dlouho zas kapitán čekat nechtěl. Času bylo málo.

ARLEQUIN nějaký čas křížoval v soustavě Kogmena, aby se na sto procent ujistili, že tam Malá matka skutečně není.

„Stejně musí být někde u topsidských kolonií," skřípal zuby Páč Tormen. „Jen tam sežene žrádlo, co potřebuje. Nedá Topsiderům pokoj."

„Hyperprostorový rezonátor ji brzy najde," ubezpečoval ho vrchní důstojník pro zaměřování.

Nemýlil se. Topsisid byl postižen už podruhé.

Čmárání na Topsisu skutečně začalo nanovo. Od vysvobození tomu nebylo tak dávno, a tak válečníčtí potomci ještěřů podlehlí druhému útoku velice rychle a přerušili veškeré spojení s vnějším světem. Velitel ARLEQUINA jasnější důkaz nepotřeboval a rovnou zamířil k Topsisu.

„Tentokrát to zvládneme," maloval si. Herreachové opět zaujali svá místa, tentokrát musí všechno proběhnout rychleji, aby Malá matka nestačila zase utéct.

Malá matka však byla opět rychlejší. Když se ARLEQUIN konečně dostal k Topsisu, Malá matka už byla pryč. Herreachové se tentokrát nestačili ani dostat ;do transu.

„Ona to ví," zavrčel Páč Tormen. „Ví velice dobře, kde jsme, a hraje si s námi na schovávanou."

Opět poslal FARGU špatnou zprávu. V žádném případě se nechtěl vzdát, protože hyperprostorový rezonátor mu bublinu zase najde.

Doufal, že se Malá matka, která nutně potřebuje „žrádlo", dříve či později unaví. Ty skoky ji musely stát množství energie a on jí nedopřeje klidu.

„Tak se ukaž!" zavrčel. „Uvidíme, kdo vydrží dýl s dechem. Já mám zásob dost. A co ty? Dostanu tě!"

Začala honička v okolí topsidských světů. Malá matka se však zřejmě nechtěla vzdát jen tak. Zaměřila jinou soustavu, započala s „prací", počkala na ARLEQUINA - a zase zmizela. Jako by jí vůbec nevadilo, že musí přerušovat již započatou práci. Patrně měla dostatečnou trpělivost a habaděj času a pouze čekala na to, až se lovec vzdá.

Jako Moby Dick a kapitán Achab, pomyslel si Atlan, když dostal hlášení z ARLEQUINA.

Po dvou zprávách o úspěchu v něm opět začala klíčit naděje, ale zřejmě mu není přáno, aby to měl tak lehké. Musí nyní patrně počítat s tím, že přijdou hlášení o neúspěších. Stále ještě zbývá čtyřicet osm Malých matek!

„Allane, myslíš, že bychom se mohli chvíli intenzivně věnovat tvému protokolu o Goeddě?" vytrhla ho z trudnomyslnosti Bré Tsinga.

S protokolem začali pracovat už několikrát, ale vždycky je buď někdo přerušil, anebo jim to nějak nešlo.

„Měli bychom se do toho dát ihned," odpověděl.

Psycholožka ho následovala do jeho pokoje.

„Nejlepší bude, když začneme zase od začátku," navrhla Bré. „Zopakuj, co zatím vím, a ty mě doplňš. Ano?"

„Jasně."

Brzy se ukázalo, že Bré Tsinga nezná dost dobře souvislosti, v jiných případech se Atlan vyjádřil nesrozumitelně.

Pikosyn serunu mu tenkrát kompletně vypadl, takže nezískal přímý záznam. Byl s Dao-Lin-H'ay a Mylesem Kantorem v líhni a měli odříznutou zpáteční cestu. Goedda měla za sebou první růstovou fázi. Nebyl čas na nějaké úvahy, analýzy nebo plánování. Položili bombu a Goeddu zničili. Proto pak musel všechno dolovat z paměti. Dobře mu posloužila jeho fotografická paměť.

Protokol měl jen ukázat Goeddin život

a pozadí jejího vzniku. Tím vše končilo — aspoň zdánlivě.

„Stalo se toho příliš najednou a ledacos můžeme pochopit až teď, zpětně," řekla Bré. „Přesto se tím však musíme zabývat znovu a znovu. Někde v této zprávě se skrývá řešení našich problémů," jsem o tom skálopevně přesvědčena. Všechno jsi vyložil tak podrobně. Řešení je v minulosti. Jiná možnost prostě není!"

Bré začala chronologicky řadit události, jež vedly ke vzniku Velké matky. Atlan ji několikrát poopravil, protože vztahy mezi daty, jmény a událostmi v galaxii Suuvar byly dost matoucí.

Přes tisíc let bojoval v galaxii národ proti národu, planeta proti planetě. Pak se začaly utvářet pakty a nakonec vznikly dvě fronty. Proč k téhle válce vůbec došlo, nikdo už patrně nevěděl.

„Mluvil jsi o extrémním hyperzáření, které mohlo zvýšit agresivitu," řekla Bré.

„Suuvar má velice exotickou konstantu záření pětirozměrného typu, může za to obrovská černá díra v centru, které obyvatelé galaxie říkají Umam-Urra. Víím, že o vlivu hyperzáření na živé bytosti existuje řada teorií, takže by to bylo docela možné," potvrdil Atlan.

„To ano. Zacházela bych s tím opatrně, protože válka trvala tak dlouho, že na jejím počátku mohl být skutečně nějaký důvod. Něco se však vymklo kontrole. Válka se stala účelem a náplní života, protože už nebylo nic jiného. Obyvatelé galaxie zapomněli na všechno ostatní, znali pouze válku. Někaký další duchovní vývoj pak není možný, ledaže by došlo k velice radikálnímu řezu."

„A jednou, když už byly všude jen tros-

ky a zbyli jen dva živí, kteří si byli nepřáteli, ale už neměli zbraně ani sílu, aby jeden druhého zabili, se jeden zeptal toho druhého: Proč jste začali? A ten druhý se podívil: My?" Bré Tsinga pokrčila rameny. „Vždy tatáž hra, že?" pravila smutně. „Ale aliance Garranů to nenechala dojít tak daleko."

„Souhlasím. Ale duchů, které vyvolali, se už nezbavili." „Dneska nějak upadáme do citátů." „Když je ten citát vhodný..."

^^^

Hodiny mýjely a oni dál dumali nad protokolem.

„Stejně je to pořád stejný příběh," řekl Atlan nakonec. „Na tomto místě jsme to už třikrát přerušili."

„V tom případě budeme dnes pokračovat," pravila urputně Bré. „I když nám to vše připadá známé, někde bude něco, co jsme přehlédli. Anebo jsme se na to dívali ze špatného úhlu."

Přirozeně z toho opět vyplývalo jen to, že Goedda, Velká matka všech válečníků, se vlivem ohnivých kaskád Umam-Urry stala inteligentní a obrátila se proti svému stvořiteli. Rozběhl se smrtelný program Stvoření. Teprve Allanovu komandu se podařilo tento vražedný organismus překonat a zničit...

„Ale to šlo tak nějak mimo," pokračoval Arkonidan, „protože tenkrát jsme ještě nevěděli, že Filozofové zaručují Goedddino trvání. Jak jsi sama řekla, v líhni se dělo vše takřkajíc současně, nemohli jsme ztrácet čas. A pak jsme rovněž doufali, že s Goedddou zničíme i Filozofy. Kdo

mohl očekávat, že přežijí v hyperprostorových bublinách?"

„Souběh nešťastných okolností. Všechno jsme se dozvěděli příliš pozdě anebo ve špatném pořadí," pokrčila Bré rezignovaně rameny. „Jinak bychom se soustředili na Filozofy. Bez nich by Goedda nepřežila."

Gazkarové, Alazarové, Chaerodové a jak se všichni jmenovali byli „vyrobeni" podle genetického programu a vzoru národů garranské aliance. Filozofové však byli skutečně Goeddinými dětmi, jež vytvořila vlastní silou sama ze sebe -mohlo jich být až padesát pět. Nejméně jich však muselo být čtyřicet sedm, aby mohli pro Velkou matku vytvořit líheň.

Teprve spojením čtyřiceti sedmi Malých matek vznikla Goedda. Ta pak odkázala Filozofům všechny své schopnosti a tím i moc mutovat v Malé matky. Nesli v sobě osobnosti bývalých Malých matek a osobnosti těch, jež znovu vytvořila Goedda, takže dokázali přežít i bez Velké matky.

„Závislost byla tedy přesně opačná, než jsme se na základě předchozích zkušeností domnívali. Chybný úsudek, kterého bychom se zřejmě dopustili i později, protože by nám připadal logický," omlouvala to Bré.

„To je možné. Ale stejně ta hypotéza tak docela nesouhlasí," namítl Atlan. „O Goeddě toho dost nevíme. Možná by nějak dokázala znovu vytvořit Filozofy z vivoku. Případně by teleportovala do jiné galaxie a začala znovu, než by konečně zanikla."

„Teorií může být..."

„A nepomůže nám to dál."

Přikývla. „Aspoň momentálně ne. Mys

lím, že je mi to jasné. Popřemýšlím nad poznámkami a pak se ti ohlásím."

Neodebrala se však rovnou do své kabiny, ale vzala to přes rekreační palubu, kde si dala něco malého k jídlu a pití, aby si vyprázdnila hlavu.

Allanovy poznámky si vzala s sebou a zahloubala se do nich.

„Sabinnko, Sabinnko," bručela si.

„Kdo je vlastně ta Sabinnka?" zeptal se povědomý hlas a Bré překvapeně zvedla hlavu.

„Torné!" Zasmála se. „Ty máš volno?"

„Ano. A tak jsem si řekl, že si zajdu do svého oblíbeného baru a určitě tam najdu někoho milého. A vidíš, hned narazím na tebe. Dlouho jsem tě neviděl. Jak se vede?"

BréTsinga pokrčila rameny. „Mám prostě pořád fofr. Ale ráda tě vidím. Nezdá se, že by se ti vedlo špatně."

„To víš, údržba je údržba. Clark si stěžoval, že se u něj už vůbec nestavíš."

„Mám vážně moc práce."

„S Nesmrtelnými?"

„Vlastně jen s Allanem. Je taky tady na FARGU."

Tom Clancy si hvízdal. „No ne! A jak vypadá tvůj dnešní názor na něj a jemu, rovně?"

„Do toho ti nic není."

Mladík se zaculil od ucha k uchu. Ale když si všiml, jak jí blýskají oči, radši změnil téma. „Takže co znamená ta Sabinnka?"

„Nic zvláštního. Rodiče mi tak někdy hltávali, když jsem byla malá. Podle Sabinnu - je to moje národnost. A když se chci sama napomenout, občas si tak říkám." Rozpačitě se zasmála. „Trochu směšné, co?"

„Z tvých úst to vůbec nezní směšně,"

15

odpověděl galantně. „Vidím, že si práci bereš s sebou." Ukázal na datovou kostku a pár psaných poznámek.

„Ano." Vzdychla si a odsunula je od sebe. Napila se ovocné šťávy.

Zděšeně se na ni podíval. „To je to skutečně tak zlé?" zašeptal.

Zahleděla se na zdravý nápoj nabitý vitaminy a odstavila sklenici daleko od sebe. „Asi ano. Skutečně jsem se chtěla odreagovat, ale pak mi to prostě nedalo."

„Můžu tě pozvat na něco pořádného?"

„Díky, Torné, ale ne. Mám před sebou ještě moc práce."

Obličeje mu nezvykle zvažněl. „Je to blbý, co?"

„O tom bohužel nesmím mluvit."

„Máme být klidnější, když o ničem nevíme?"

„Blbost." Sáhla po jeho pihovaté ruce a něžně ji pohladila. „Ale stejně tak nepomůže, když víš o všem a stejně nemůžeš nic udělat. Já se tě taky nevyptávám dopodrobna na pohon a určitě i tam jsou věci, o kterých jako netechnik nesmím vědět. Kvůli průmyslové špionáži a tak. A zvláště pak u těchto nových lodí, kterých je přece jen šedesát."

„Ale kdo by ty tvé informace chtěl k něčemu použít?"

„Myslím si, že Atlan chce jen zabránit panice," řekla. „Lidi jsou už tak neklidní. Víím, že ti můžu důvěřovat. Torné, a že bys nebyl hned hysterický, ale musím se držet pokynů. Jinak přijdu o práci a za to mi to skutečně nestojí."

Nešťastně přikývl. „Jako odpověď mi to stačí."

„Jenom si nic nedomýšlej!" varovala ho. „Zabývám se momentálně Tolkandy

a Goeddiným původem, tolik ti říct můžu. Tedy tím, co jsem dělala už předtím. Atlan mi s tím hodně pomáhá."

„Jaký vlastně je?"

Pousmála se. „Už jsem si říkala, kdy se na to zeptáš."

„Zas tak moc mě to nezajímá," ohradil se dotčeně. „Jednoho to zajímá tak nějak podružně, ostatně jsme se o tom bavili..."

„Jafko ho pořád ještě nesnáší." Vyprávěla mu o marných pokusech uzavřít mezi nimi přátelství. „To však nemusí nic znamenat. A já zatím poznala jenom Mylese a Atlana, ale vycházím s nimi dobře. Lip, než jsem čekala."

„Zřejmě si tvé práce váží, když tě tolik zaměstnávají."

„Asi ano. V nejbližší době se určitě ke dárkoví nevrátím. Možná dokonce opustím FARGO."

Technik se na ni zděšeně zahleděl. Naklonila se k němu, zvedla ruku a spojila palec a ukazovák.

„Jsem takhle blízko!" zašeptala. „Snad si nemyslíš, že si to nechám ujít?" ^

„K čemu blízko?" otázal se. „K řešení nebo k postupu?"

„K obojímu, řekla bych. Atlan mě bere vážně a Myles Kantor taky."

„Sabinnko, Sabinnko," řekl a zasmál se. „Nakonec ještě zachráníš Mléčnou dráhu a já se budu chlubit, že tuhle ženskou jsem znal už předtím!"

Měla na jazyku zničující poznámku, ale pak jí myšlenky utekly opět jinam.

Tom Clancy si to uvědomil a vstal. „Takže hodně úspěchů, Bré. Opatruj se." Políbil ji na tvář a zanechal ji samu sobě.

^ A ^

Empatka se v baru dlouho nezdržela. Nemohla se mezi lidmi soustředit. Valilo se na ni příliš emocionálních dojmů a vnímala podprahový neklid a lehký strach. Nedivila se tomu, byla na tom podobně.

Vrátila se do kabiny, aby si Atlanův protokol prostudovala v klidu.

Jafko měl z jejího příchodu radost. Ani si neuvědomila, že je už večer.

Nejrozmumnější asi bude, když se s ním půjde projít do zahrady. Netušila, že hussiar už byl na vycházce dvakrát, navštívil pár přátel a vyžebrel si pamlsky a hlazení.

Jednou se mu podařilo překonat kód zámku a Bré ho už nezměnila. Dveře tedy pro něj nebyly překážkou. A protože se Bré s ostatními členy posádky skoro nestýkala, Jafkovy toulky se neprovalily. Moudře se však vyhýbal Clarku Mahonovi, protože na další domácí vězení už neměl chuť.

Obrovské šestinohé kočce se nevedlo zas tak špatně, jak se Bré se špatným svědomím domnívala.

Na další vycházku však Šel velice rád. Spokojeně běžel vedle ní zahradou a těšil se na večeri a na mazlení.

Když se to vzalo kolem a kolem, nebyl to pro hussiaru zas tak špatný život. Rád neměl pouze jediné: její uniformu, kterou si po příchodu našťestí převlékla. Uniforma velice nepříjemně páchla někým, koho nenáviděl. I když v ní byly i jiné pachy, tenhle všechny přebíjel a hussiar z něj málem šlel.

Když se Bré postarala o sebe i o Jatka, dala se opět do práce. Protokol jí zkrátka nešel z hlavy. Možná by bylo rozumnější pořádně se vyspat a další den se odpoča-

tá dát do díla, ale velice dobře věděla, že by stejně neusnula. Pevně věřila, že v tom protokolu je cesta k řešení všech problémů.

Znovu se zahloubala do děsivých dějin galaxie Suuvar a do stvoření Velké matky válečníků.

Goedda už jednou narazila na protivníka, který ji málem vyřídil: na Nonggy, kteří pracovali pro koalici Thoregon a zaútočili zbraněmi Baolin-Ndaů. Na rozdíl od Camelotanů Velkou matku nezabili, pouze zneutralizovali. Goedda se dostala do agónie a její děti umřely.

^ O mnoho tisíc let později ji pak probudila jakási cizí moc jménem Šabazza. Šabazza se prohlásila za nepřítelku koalice Thoregon, a tím i za nepřítelku Nonggů, kteří Velké matce tolik ublížili.

Protokol mluvil o osmi kosmických nebezpečích, která museli Nonggové překonat, aby byli přijati do koalice. Čtyři z nich se jim podařilo eliminovat a další čtyři, | mezi nimi i Goeddu, zneutralizovat.

Šabazza dostala od svých pánů za úkol, tyto čtyři pečeti zlomit. Dvě z nich už otevřela - probudila Goujirreze z Norro-|wwonu vyvolávajícího Chaos, Gual na a Vára, monstra z Louipazu a jako třetí Goeddu. Poslední byla na řadě JiFNevever, Snílka z Puydoru, a podle výpovědi tajemného neznámého se na ní už pracuje.

Šabazza si získala Goeddinu důvěru. Řídila ji a využívala, aniž si to uvědomovala. Jako první cíl jí určila Tolkandir. Když tuto galaxii „spásla“, poslala ji do Mléčné dráhy.

„Tolik...“ bručela si Bré. Duchem nepřítomna drbala předoucím Jafka za uchem.

Hussiarova blízkost jí dělala dobře, zprostředkovával jí pozitivní pocity a umožňoval jí naprostou koncentraci.

„Tolik vláken a všechna souvisí se Hřibem na Trokanu, zmizením Nesmrtelných a Saedelaerovým návratem. Goedda je *pouze jednou* hrozbou a my se s ní nedokážeme vypořádat.“

Musela se však soustředit na prvotní problém, na Malé matky.

Vzdychla si, opřela se a zavřela oči. Urovnávala si v hlavě vše, co právě přechtěla.

4. VULPECULA (třída NOVA)

Cílem VULPECULY byl Gatas, ústřední svět Bluesanů v soustavě Verth.

Gatas byl prvním ze známých „nových“ světů obsazených Filozofy.

Kapitánku osmistovky Noru Flavingo-vo poslední zprávy nezlomily.

První tři úspěchy vyvolaly jásot, ale když dorazila hlášení z ARLEQUINA a dalších lodí, které pořádaly zatím neúspěšnou honičku, propadla posádka depresi.

„Všude tomu tak být nemusí,“ povzbuzovala je. „Dostali jsme teprve osm hlášení. Všechny lodě ještě nenalodily Herreachy, to skončí až dnes nebo zítra. Pak nějakou chvíli potrvá, než doletí na místo nasazení. My jsme zatím také ještě neudeřili, takže zachovejte klid.“

Musí si nějak poradit a dosáhnout úspěchu. Nesmí se zabývat tím, co se stane jiným. Důležité je pouze to, co dělají oni.

Nora Flavingová aspoň věděla, že má plnou podporu Herreachů. Bytosti z Tro-

kanu se nedaly nakazit poráženeckou náladou ostatních a do budoucnosti nehlédly příliš daleko. Soustředily se výlučně na svůj úkol.

Krátce předtím než VULPECULA vyšla opět z hyperprostoru, Herreachové se přemístili do klimaticky uzpůsobeného hangáru, aby se připravili a mohli jednat bez jakékoli časové ztráty.

Prvním modlitebník této skupiny Tarad Sul nebyl sice kněz a neměl odpovídající vzdělání, zato měl velký talent. Při operaci na Zemi se velice osvědčil.

Původně bylo jeho místo po boku prvního modlitebníka, aby ho podporoval. Nyní se musel naučit používat svůj dar sám a vést jiné. Tady a teď.

Vzhledem k tomu, že bylo třeba obsadit tolik lodí, stali se zkušení a talentovaní první modlitebníci nedostatkovým zbožím. Presto Go postaršího Sula prostě přinutila. Bránil se, že je jen obyčejný rolník, ale odbyla ho jen mávnutím ruky. Je tu, už se osvědčil, a tak musel do akce.

Caljono Yai mu dala ještě pár rad. Nemusel vést pět tisíc, ale jen čtyři sta Herreachů, nešlo tedy o žádný neřešitelný úkol. Navíc se po něm chtělo jen otevření dimenzní brány, nic víc. O zbytek se postarají zbraně Galaktiků.

Tarad Sul se nebál. Důvěřoval si a věděl, že zkušená Presto Go dokáže druhé odhadnout. Měl v sobě potřebný klid. Byl starý, tak jako tak ho už neočekávala žádná budoucnost. Ale mohl přispět k lepší budoucnosti těch mladších.

Připadalo mu hrozné, že stále ještě nastal cyklus. V této nové době by rád viděl vyrůstat děti. Ten den však třeba nadejde, když teď vydají ze sebe všechno. Ta lidská žena, Bré Tsinga, říkala, že po

návratu do normálu se všechno zlepšilo. Trokan pak samozřejmě neupadne znovu do příšeří, to bylo Taradu Sulovi jasné. Ty časy už byly nenávratně pryč, nyní se střídaly den a noc a jeho svět začal i kvést. Dřívější rolnická dřina se už nevrátí.

Ale do tohoto nového a možná krásnějšího světa patří děti, tak tomu přece bylo vždy. Tarad Sul si nedokázal představit nic strašnějšího, než že by jeho národ vymřel.

Nepřítel tedy musí zhynout. A on k tomu přispěje. Ostatní Herreachové byli stejného názoru. To už byl velice dobrý předpoklad pro úspěšný trans. Brali ho jako prvního modlitebníka. Nikomu se tu nelehkou práci převzít nechtělo.

Věděl, že kapitánka Nora Flavingová byla zpočátku poněkud nervózní. Ještě nikdy neměla nic společného s Herrea-chy, ale ujistil ji, že všechno bude v pořádku. Klimatické podmínky odpovídaly přesně jejich přáním i ostatní věci běžely dobře. Nijak netoužili po tom, aby byli v kontaktu s někým s posádky, zůstávali jen mezi sebou.

A když nadešel čas, dali se na cestu do hangáru.

^^ ->

VULPECULA přešla do normálního vesmíru a soustava Verth působila klidně a mírumilovně.

Gatas mlčel, na tom však nebylo nic divného. Čmárací syndrom tam měl dost času, aby pořádně zakořenil.

Všechno se zdálo v tom nejlepším pořádku. To spíš oni působili jako vetřelci. Gatasané se zjevně zabývali čmáráním.

Kapitánka dala příkaz, aby lokalizovali hyperprostorovou bublinu. Byla zkušená astronautka a Lize sloužila už dlouho. Se svou lodí se prostě sžila. Nikdo by o ní neřekl, že je krásná, měla však vysloveně přátelskou, nezlomnou a přímo mateřskou povahu, čímž si rychle získala oblibu. Nedala si však dupat po hlavě, velice konkrétně formulovala své požadavky a nároky a očekávala, že vše bude bezodkladně vyřízeno. Navíc se dokázala rychle rozhodovat a skvěle se vyznala ve vedení lodě.

„Hyperprostorová bublina zaměřena asi sto kilometrů nad Gatasem. Přiblížili jsme se k ní zatím na tři sta kilometrů, abychom Matičku předčasně nevyplašili,” informovala z můstku celou loď. „Tarade Sule, doufám, že ti ta vzdálenost stačí.”

Vzdálenosti hrají jen nepatrnou roli, říká Caljono Yai.

„Ovšemže,” odvětil klidně starý Herreach.

„Jsme tedy připraveni,” dodala Nora Flavingová. „Kdyby se nám Matička chtěla vypařit, hned se jí přilepíme na paty. Jinak bych nyní Herreachy poprosila, aby začali s akcí.”

Tarad Sul si brzy uvědomil, že úkol je zvládnutelný. Herreachové se pohroužili do hlubokého transu, a jakmile se na ně nastavil, už je snadno vedl; Úkol byl jasný. Stačilo se jen řídit pokyny Caljono Yai.

Nestalo se nic. Malá matka se nedala na útěk.

„Zdá se, že to skutečně vyjde!” žasla Nora. S něčím takovým nikdo na palubě nepočítal.

Ke spojení došlo patrně teprve nedávno a „novorozená” Malá matka byla ješ-

tě příliš slabá. Ať už tomu bylo jakkoli, zůstala na své pozici, i když se Tarad Sul a jeho Herreachové chystali otevřít dimenzní bránu.

Palubní zbraně byly v plné bojové pohotovosti a většina posádky v duchu odpočítávala vteřiny do útoku.

Daleko ve vesmíru vznikla úzká zářící trhlina.

Lokalizace hlásila, že Herreachové bublinu zachytili naprosto přesně a začínají otvírat bránu.

„Jenom zachovejte klid, lidičky," řekla Nora Flavingová. „Nesmíme se dopustit sebemenší chyby..."

Kdyby to tak šlo rychleji! Ale Herreachové dělali, co mohli. V tom úzkostném očekávání se posádce zdálo, že se minuty mění v hodiny a hodiny ve dny.

„Už brzy...." zasípal Tarad Sul. „Už to bude..."

Herreachové se krčili v kruhu, kápě měly staženy přes holé lebky. Přední modlitebník tiše bručel a ukazoval svým druhům cestu, posiloval je a povzbuzoval.

Trhlina se zvolna zpevňovala a narůstala.

Za ní se ukázal zářící a průhledný dutosvět a v něm beztvary, modravý organismus.

„Malá matka...", vydechla kapitánka. „Marko, jsi připravený?"

„Kdykoli můžeme zahájit palbu. Noro," odpověděl náčelník palebných systémů. „Sice ještě nemáme naprostou jistotu zásahu..."

„Tarade Sule..."

„U nás všechno v pořádku. Ještě to trochu rozšíříme, ale je to stabilní."

„Dokážeme to...", procedila Nora mezi

zuby a napětím zaťala pěsti. „Dokážeme to." Potila se. „No tak, už jen pár vteřin a pak..." Tu větu už nikdy nedokončila.

^ X ^

Syntron vyhlásil poplach prvního stupně a loď se rozjela. Celá posádka VULPECULY sebou zmateně trhla.

„Ne!" vykřikla zoufale Nora Flavingová. „^e!"

To se nemělo a nesmělo stát. Stačilo na nejvyšší deset vteřin a mohli zahájit palbu!

Kapitánka vztekla udeřila do pultu. „To není spravedlivý!" křičela. „To prostě není spravedlivý!"

„Blíží se tisíc ježtek!" hlásila zaměřovači centrála. „Krucinál, musíme se okamžitě zdejchnout!"

„A co jiného sakra děláme!" odsekla Nora.

Prsty se jí rozjely po senzorech. Syntron se svými bleskovými reakcemi byl sice skvělý, ale bez vedení to stejně nešlo. Strategie a úhybné manévry se musely zvažovat intuitivně. Syntron zvolí tu nejbližší možnost, finty a tryky nezná.

VULPECULA se rozechvěla, prudce změnila kurz a současně zrychlila.

Nora Flavingová věděla, že mají jen nepatrnou šanci. Tisícovka tolkandských lodí se blížila příliš rychle a obkličovala je. Rychlost nutnou ke vstupu do hyperprostoru už nevyvinou. Nezbývá jim tedy nic jiného než úhybné manévry a zaječí kličkování. Musí zmást nepřítele, hledat trhlinu v síti, proklouznout jí, zrychlit a zmizet.

Už nic neříkala, jednala. Cílevědomě,

rychle a bez váhání. Vedla těžkou loď s naprostou jistotou, uhýbala ježatkám přímo závratnou rychlostí a měnila směr.

Herreachové zůstali v hangáru. Trans přerušili, ale čekali na vhodnou příležitost, aby se do něj opět dostali.

Z lovce se stala štvaná zvěř. Může jediná loď uniknout flotile tisíce nepřátel?

„Jakou práci si s námi dávají," vrčela Nora. „Tolik lodí jenom na nás. Měli bychom se cítit počtění. Na FARGO jich poslali jenom stovku."

Za žádných okolností nám nedovolí uniknout, uvědomovala si v duchu. VULPECULA je ztracená.

Tolkandové měli na své straně výhodu překvapení. Byla to pečlivě připravená past.

Ale kdepak past, opravila se Nora. Nějakou past oni vůbec nepotřebují. Prostě se to dozvěděli. Když je Matička příliš slabá, zavolá si pomoc. Chaerodové zachytili její strach a pochopili. Jenom nám to došlo příliš pozdě a selhali jsme.

„Měli bychom volat o pomoc," vykřikl někdo.

„Automatické nouzové volání je už dávno v běhu!" odpověděla. „Zůstaňte laskavě na místech. Ještě není všem dnům konec. I když se ta přesila zdá velká, může to být naše výhoda. Musíme je poštvat na sebe. Potřebujeme jen skulinku, abychom dosáhli potřebné rychlosti."

Ve svém řemesle se vyznala a lstivost jí rovněž nebyla cizí.

Zatím nepadl jediný výstřel. Ježatky se hnaly za VULPECULOU, která jim šikovně unikala.

Za normálních okolností by se jí snad podařilo uniknout. Prováděla tak šílené manévry, že syntron ani nestačil vysílat

varování. Prioritu však měla ona, nikoli stroj.

V posádce se probouzela naděje. Potom však Tolkandové pustili skenování a Galaktici se s křikem zhroutili.

Nora Flavingová cítila, jak se jí z nosu řine krev, ale držela se zuby nehty. Prsty zaryla do opěrky, až jí zběhlaly klouby. Nadlidskou silou se zvedla a zase dopadla do křesla.

Potom se pokusila dát syntronu další povely. Ruce se jí však tolik třáslly a hlava ji tak bolela, že i na ten sebemenší pohyb potřebovala pár vteřin.

Stačilo hnout prstem a měla pocit, že se žene ledovým mořem a bodají ji miliony ledových jehliček. „Marko," zaúpěla do interkomu, „pal!" Neodpověděl a ani neočekávala, že ještě odpoví. Rudá slunce se jí před očima rozpadala v rej jisker. „Syntrone...," vypravila ze sebe. Syntron už dávno převzal vedení. Chyběly mu však vlastnosti organické, impulzivní bytosti, čímž mu unikaly šance uniknout z nebezpečí. Pálil ze všech hlavních, ale vzhledem ke „koktavému" pohonu ježatek s pramalým úspěchem. Měl sice kompenzátor 5 D indiference, který navzdory všemu umožňoval zaměření, ale jediná loď proti tisícovce příliš nezmohla.

První to odnesl dolní hangár s Herreachy. Pak přišla na řadu pohonná sekce.

Nakonec VULPECULA zanikla v setrvalé palbě, nadmula se jako umírající slunce a zanikla. Kromě několika osaměle odlétajících trosek z ní nezbylo nic.

Jedna špatná zpráva přicházela za druhou. Atlan se ani nestačil vzpamatovat ze zkázy VULPECULY a už následovaly další.

Od Goeddina zničení Tolkandové opět ožili. Koordinátoři Chaerodové byli s Malými matkami zřejmě ve stálém kontaktu, stačilo zavolat a už jim spěchali na pomoc.

Sen o rychlém vítězství se definitivně rozplynul. Situace byla vyostřenější než při prvním záblesku.

Zatím se jim podařilo zničit jen čtyři Malé matky. A pozice tří dosud neznali.

Ostatní buď poskakovaly a přeskakovaly Mléčnou drahou, anebo setrvaly na místech pod ochranou ježtek.

To vedlo pouze k marným honičkám, Galaktici se však museli připravit na velké kosmické bitvy. Zkáza VULPECULY byla našťastí jen ojedinělým případem. Galaktici se rychle poučili, a když se Malá matka nedala okamžitě na útěk, přešli do vysoké bojové pohotovosti. Lodě tak mohly rychle uprchnout a ztráty se minimalizovaly.

Bylo to však ubíjející. Buď se honili za Malými matkami, anebo museli prchat před přesilou.

Zasedal jeden krizový štáb za druhým. Byly zmobilizovány všechny lodě. Ještě chvatněji se montovaly vylepšené camelotské kompenzátory.

Kvóta zásahů však byla stále jen padesátiprocentní. Znamenalo to nasazovat proti ježatkám přesilu a zároveň počítat se značnými ztrátami.

Atlan stáhl FARGO do Sluneční sou-

stavy, chtěl se setkat s GILGAMEŠEM, převzít modul RICO a přímo zasáhnout do dění.

Bré Tsinga zatím informovala Caljono Yai o tragickém konci VULPECULY. Dost ji překvapilo, jak lhostejně přijala zprávu o smrti svých druhů.

„Se ztrátami jsme počítali," pravila klidně Caljono Yai. „Každý Herreach, který se přihlásil, počítal s tím, že se na Trokan už nevrátí."

„Přesto je mi to nesmírně líto," odvětila psycholožka.

„Já vím, strávila jsem s lidmi už dost času. Ale pro nás to tolik neznamená. Nikdo z nás se smrti nevyhne. Když nastane, nedá se nic dělat. Ví to každý Herreach a je na ni kdykoli popraveny."

„A pro tebe to není ztráta?" zeptala se Bré.

„Proč?" podivila se Yai. „Nemáme k sobě žádná emocionální pouta. Herreachové žijí pro sebe, nikoli pro druhé. Do smrti druhých mi nic není. A když zemřu já, tak prostě vyhasne má existence, toť vše. Do je komu po tom?"

„Chápu," nechápala Sabinnka.

„Vážně?" chytila ji za slovo připomínatelka. „To se divím. Taková Milá nebo" Nadja by mi ustavičně vysvětlovaly svůj názor na věc."

„Já nebudu," ubezpečila ji Bré. „Naopak, považuji tvé názory za velice zajímavé. Učím se, je to přínosem pro mou práci. Abych někoho hodnotila podle svých názorů anebo ho přesvědčovala, to mi nepřísluší."

Kosmopsycholožka na sobě cítila dlouhý zpytavý pohled. Z mimiky Caljono Yai se nedalo poznat, co si myslí, ani nosec se nehýbal."

„I já se pořád učím," řekla Herreachanka nakonec. Potom vyjádřila své uspokojení nad návratem FARGA do Sluneční soustavy. Sice nepočítala s tím, že se vrátí hned na Trokan, ale bude aspoň blízko své vlasti.

^ X ^

„Můžu s tebou mluvit?" zeptala se Bré Tsinga interkomem.

Atlan byl ještě na můstku a snažil se koordinovat různá hlášení a dohodnout se s Cistolem Khanem na PAPERMOO-NU i s Homérem G. Adamsem a Mylesem Kantorem na GILGAMEŠI.

„Sejdeme se u mě," souhlasil Atlan.

Momentálně stejně už nemohl nic dělat. Změna mu přijde jediné vhodné.

„Už jsem s tím protokolem konečně hotová," řekla Bré, když vešla do místnosti. Zapadla do křesla. „Je to dost deprimující, ale myslím, že jsem našla aspoň jeden záchytný bod."

„Tak to jsem zvědav."

„Orientovali jsme se výlučně na Goeddin život, a především na její vznik," začala. „Je tu však ještě jeden temný bod v její minulosti, a to čas neutralizace a následného probuzení."

„Mluvíš o Šabazze."

„Přesně tak. Nonggûm se ji podařilo uzavřít do bubliny, Goeddu to frustrovalo a vypnula rozum. Jakýsi spánek ze žalu, něco jako bezvědomí. Po tu dobu si na nic nevzpomínala a nic nevnímala. Tisíc let uběhlo jako minuta. Je to tak?"

„Je," usmál se Atlan.

Její energie byla nakažlivá. *Jak je mladá*, pomyslel si.

Blázne starej, ozval se hned nato extramozek.

„Tu se ukáže někdo jménem Šabazza, hraje si na šéfa, ale ve skutečnosti pracuje pro nějakého velkého neznámého, který zůstává v pozadí. Sama to říkala," pokračovala Bré.

„O tom neznámém nevíme vůbec nic a doufám, že v tvých vývodech nehraje příliš velkou roli."

„To je pravda, ale přesto považuji tuto skutečnost za důležitou. Jestliže je Šabazza v tomhle jediným činitelem, pak si dá veliký pozor, aby neudělala jedinou chybu. Hraje zde velice zápornou roli a její pán a mistr určitě nebude žádný dobrý a rozšafný pantáta."

„To stěží."

„Goedda je nástroj k tomu, aby se druhým dělaly problémy. Proč, to ví onen velký neznámý a možná i Šabazza. Ono proč nám může být zatím lhostejné, protože tady nejde zjevně o žádné nevinné přehmaty nebo omyly. Nejsme jediní postižení, likvidují galaxii za galaxií. A tím se dostáváme k věci."

Bré Tsinga si zkřížila ruce za hlavou opřela a zahleděla se na Allana.

Zamyšleně přivřel rudé oči a potom se rozjasnil.

„Pojistka!"

Vítězoslavně se zašklebila. „Uhodl! Jsem si jistá, že než Goeddu oživil, něco s ní udělali."

Měl na sebe vztek, že na tak prosté řešení už nepřišel dávno sám. Byl naprosto vedle a to se mu zatím stávalo jen velice zřídka. Zřejmě přece jen stárne.

A ty jsi taky selhal, vytkl extramozku, který byl výjimečně zticha. „Šabazza ostatně zná Goeddin život

lépe než my," pokračovala kosmopsycholožka. „Víš, že nebezpečně zmutovala, osamostatnila se a své vlastní pány spřádala jako moučník. Něco takového by nikdy, neriskovala! Její pán by se snad ve své bezbřehé ignoranci mohl považovat za ředitele vesmíru, za nejchytřejšího a největšího, ale její služebnice nikdy. Ta v žádném případě nechce přijít o život. Nechce, aby ji zabila Goedda nebo pán rozběsněný nad tím, že selhala. Možná má dokonce zálsk na místo toho pána a zabudovala pojistku, o které ví pouze ona.“

„Takže by někde měl být knoflík, kterým se dá Goedda vypnout, kdyby se vymkla kontrole. Na to je rozhodně ten pravý Myles Kantor," řekl Atlan a nechal se spojit s GILGAMEŠEM.

Kantor byl skeptický. „Poslouchá se to moc hezky, ale jak ten vypínač najít?"

„A proč tě asi voláme, co?" opáčil Atlan skoro jedovatě.

„To je mi jasné. Jenom jsem vám nechtěl dávat přílišné naděje. Bré, napadá tě, co by to mohlo být za pojistku?"

„Ne," přiznala. „Jenže..."

„No právě," přerušil ji Kantor. „Mě taky ne. Tu zprávu už umím oddrmolit nazpaměť. O Šabazze v ní prakticky nic není, a proto jsem ji zatím nebral v potaz. Spíš jsem hledal nějaký náznak Goeddiny slabiny. Třeba jak se ji Nonggům vůbec podařilo spoutat. Ale my neumíme ani to. Natožpak s Malými matkami.“

„V tom případě pokračuj v bádání," pravil Atlan.

„Myslíš si snad, že tady dřepím a dlouhu se v nose?" neunesl to Myles. „I já pochopil, že bychom získali čas, kdybychom ty Matičky aspoň částečně stáhli

z oběhu, dokud nepřijdeme na to, jak je definitivně zlikvidovat. Jenže k tomu se musíme vypořádat i s ježatkami!"

„Ty nech na mně," zavrčel Arkonidan. „Zas tak bezbranní nejsme. Když budeme mít dostatek lodí, můžeme nějaké slabší tolkandské flotile pořádně zatopit. Musíme totiž postupovat pěkně po poradě a vyhýbat se větším střetům.“

„Dostat je do více šarvátek najednou," nadhodila Bré.

„Přesně tak. Musíme boje rozdělit po celé Galaxii. Ale to je, jak povídám, moje věc. Zatímco ty..."

„Zatímco já se, maestro, opět zahlubám do zpráv a domněnek a budu naslouchat kosmu, zda tam někdo náhodou neseď a nenašeptá mi řešení," dodal vědec. Už se chtěl rozloučit, ale ještě něco ho napadlo: „Nějaké zprávy od Alasky?"

„Bohužel nic.“

„Budeme se i dále držet jeho přání?"

„Ano," odpověděl Atlan. „Žádná volání na Arkon, žádné pátrání. Jistě ví, proč se schovává. On se už ohlásí sám. Ostatně jako vždycky.“

Myles přikývl. „Však já vím. Ale docela by se nám hodil - jeho zkušenosti by nám třeba pomohly.“

„Kdyby věděl jak na to, jistě by nám to řekl, Mylesi. Smrt Filozofa na Arkonu byl ojedinělý případ a ohromná klika." Atlan zvedl ruku na pozdrav. „Brzo jsem u tebe. Měj se.“

^^^

„Allane, musím se podívat na Jafka," řekla Bré. „Můžu se pak zase u tebe ještě stavit?"

Arkonidan málem záúpěl. „Snad nechceš celý ten protokol procházet ještě jednou!"

Usmála se. „Lituji. Ale teď jsem narazila aspoň na něco. Třeba se dostaneme k dalšímu bodu, třeba zrovna k tomu rozhodujícímu. Víím, už ti to leze krkem, a možná bychom zbytek letu mohli strávit spolu příjemněji."

Líbilo se mu, jak to řekla.

„Ale jistě je rozumnější, když takhle čas mařit nebudeme."

To se mu líbilo už méně.

Jednou, aspoň na hodinku, dát rozumu pohov a nechat se někam unášet. Sám nebo ve dvou, to by už bylo jedno, aspoň jednou být mimo, jen sám sebou a nemyslet na nic.

Dokonce i Alaska Saedelaere to jednou udělal. Ve Velké prázdnotě, před dobrými šedesáti lety. Nadjina smrt ho jistě zabolí o trochu víc než Milina. Doufejme, že se starému příteli vede dobře. A Perrymu a Bullymu. Allanovi chyběl i veselý Gucky. A nekonvenčnost Mikea Rhodana, která dodneška dokázala jeho otce pořádně vytočit.

Nemělo to smysl. Bré má pravdu.

Z jejích spisů a nyní i z osobní zkušenosti věděl, že jakmile se jednou zakousne do práce, už nepustí. Ovšem, je mladá. Inteligentní a ctižádostivá. „Marnění času" založila do desek s nápisem „Na jindy". Někomu mu připomínala, například jednoho bývalého křišťálového prince.

„Přijdeme na to jedině hovorem," pokračovala po chvíli, když Akán nic neříkal. „Musíme vyloučit všechny pravděpodobnosti a nebát se nepravděpodobného."

„Něco podobného říkával i Sherlock Holmes."

„Prosím? Kdo?"

Mávl rukou. „Ale nic... zase citát."

„Aha." V modrých očích se jí náhle zablesklo něco, co nedokázal pořádně interpretovat. Snad trochu obveselení nad jeho pomateností. Taková spokojená jiskřička, ale i zájem. Snad i nádech lítosti.

Lítosti, že z toho, co říkal, nedokázala všechno pochopit a patričně na to reagovat. Aspoň si to myslel.

Je empatka. Vycítila, že ujel jinam, že se na chvílku zasníl. Ale najednou se cítil klidný a vyrovnaný.

Bylo už taky načase, poznamenal kriticky extramozek. Unikáš do míst, která jsou ti momentálně uzavřena.

Asi ano. Ale i iluze patří k životu -a sny.

„Dáme si něco při práci?" zeptal se.

„Dneska jsem neměl ještě ani sousto."

„Ráda, ale něco malého. Nakrmím Jafka a půjdu ho vyvenčit. Stačí to za hodinu a půl?"

„Třeba i za dvě. Stejně se chci stavit na můstku."

6.

Těžké rozhodnutí

Jarko svou přítelkyni uvítal nezvykle chladně. Ležel na svém místě, pouze zvedl hlavu a krátce zavrčel.

„Jakého brouka máš v hlavě?" divila se Sabinnka.

Netušila, že si zase vyrazil sám na procházku. Přistihl ho Tom Clancy a hussiar si nestačil u svých přátel vyžebrať nic

k jídlu. Dostal na zadek a musel do kabiny.

Bré našla zprávu od Torna. Zvedla fólii-a zamračila se na hussiaru.

„Tak co? Hrajeme si na uraženého? To my rádi, že? Můžeš mi to nějak vysvětlit?“
„Mňau.“

„Takže nemůžeš. No dobře.. Myslím, že jsi byl už potrestán. Jsi našťvaný jenom kvůli Tomovi, protože ti dal co proto, že ano? Tak už to chodí. Na každého jednou dojde.“ Ukázala na dveře. „Abys věděl, tentokrát změním kód. A budu ho měnit denně.“

Mluvila, při tom se svlékala a pohazovala součásti oděvu kolem sebe.

„A je to! Dám si sprchu. Pak se půjdem projít a nakrmím tě. Ještě musím k Atlanovi, máme práci. Prála bych si, abychom konečně přišli na to, jak Malé matky zničit. Je už skoro na čas, víš?“

Zašla do buňky.

Když se vrátila v čistém spodním prádle a bosá, Jarko dřepěl mezi jejími na kousky roztrhanými věcmi. Krátce a rychle dýchal a od tlamy mu odkapávaly sliny.

„To ses zbláznil?“ vybuchla. „Co to mám znamenat, ty bestie?“ Ukázala na zničené věci.

Jafko tiše zamňoukal a celý se scvrkl. Když se dostal do blízkosti jednoho útržku, naježil se a zavrčel.

A Bré konečně pochopila. Spadly jí slupky z očí a mohla se divit jedině sobě. Empatka a vystudovaná psycholožka, a teď taková blamáž.

„Ty žárlíš? Takže takhle to je! Ty prostě a jednoduše žárlíš. Tak jednoduché je řešení celé záhady!“

Věci byly přirozeně cítit Allanem. Atlanův pach byl pro Jatka zřejmě tak nesnesitelný, že prostě rozerval na kousky všechno, co jím načichlo.

Hussiar zamžoural očima a převalil se na záda. Smutně zamňoukal.

Nechápala to. „Ty troubo pitoměj. Jak tě napadlo vidět v něm soka?“

Žluté chlupy na uších se mu chvěly. Jafko škemral o pochopení a shovívavost.

Pochopení však u Bré nenašel. „Na Torna jsi nikdy nevyjel. Co se ti to mele v hlavě? Něco tak hloupého a pošetilého mě nemohlo napadnout. A já si dělala starosti kvůli nějakému traumatu z dětství... Směšné!“

Převalil se na bok a oči měl vlhké.

„Ach Jafko.“ Klekla si k němu a drbala ho na bříše. „Co si to jen namlouváš? Jsi naprosto vedle. Atlan a já! Takový nesmysl!“ Potřásla hlavou. „Rozumíme si, to ano, ale takhle si rozumím skoro se všemi. Prostě se umím nastavit na ostatní. Jak jsi přišel na takový nesmysl? Něco z něj vyzařuje, protože je Nesmrtelný? Asi ano, je v něm cosi, co v ostatních mužích není. Cítím k němu však jen obdiv. Ale co ti to povídám. Stejně mi nerozumíš.“

Hussiar zavrčel. Cítila, že jí velice dobře rozumí. Vidí v Allanovi soka, ať už mu říká cokoli. Vidí v něm samce, kterého bude mít jednoho dne třeba radši než jeho, Jarka.

„Blbost,“ procedila mezi zuby. „To se tě absolutně netýká, rozumíš? Anebo to mám brát tak, že teď budeš chtít každého muže, který se mi bude dvořit nebo se o mě nějak zajímat, rozsápat na kousky?“ Jafko byl už zjevně klidnější a předl.

„No nazdar!“ vydechla Bré. „Máme tady vážný problém.“

^ A ^

Nějaký Čas uběhl v mlčení. Zvíře i žena se zvolna zklidňovali. Bré se soustředila na empatické spojení, ale pro větší srozumitelnost vyslovovala myšlenky nahlas.

„Poslyš,“ řekla co nejpomaleji a nejtrpělivěji.

Jarko nastražil uši.

„Ještě jsem nepomyslela na to, abych si něco začala s mužem jako Allanem. Mám příliš velký strach, že bych se zesměšnila, chápeš? Proč by se měl zajímat zrovna o mě?“

Zarazila se a naslouchala svému nitru, pak se zasmála.

„Ty myslíš, že ano? Velice lichotivé, děkuji, ale mýlíš se. Pleteš si sympatie a možná přátelství s náklonností nebo... no... s láskou.“

Takové nepříjemné slovo! Něčím takovým se ještě nezabývala, nebyl čas a nebyla příležitost. Přišlo jí zatěžko to slovo i vyslovit.

„Víš, u nás humanoidů to probíhá trochu jinak než u vás v džungli,“ pokračovala a Jarko pozorně naslouchal. „Vaši samečci bojují o svůj revír. Samci a samičky se očíhají, a když se shodnou, spojí se a plodí mladé. U nás je to úplně jinak. Samci a samičky se mohou mít rádi, i když nechtějí potomky.“

Jarko do ní opatrně strčil čumákem a prosil o další mazlení. Dostalo se mu ho.

„Tak je to s Torném a se mnou. Jsme přátelé. Tomu slovu rozumíš, ne?“

„Mrr,“ *Ovsem.*

„Torna máš rád. Je to tvůj přítel. A můj. ^ Je to tak?“

„Mrr.“

„No vidíš. Tak proč teď blázníš? Atlan je taky takový přítel. Chce být i tvým přítelem. Můžeme být přáteli všichni tři. Proč ne?“

„Mňau.“

„Nedělej ze sebe hloupého!“ naštvála se. „I když ti nesesedne, nic se na tom nezmění. Řekla jsem ti, jak se věci mají, a ty to musíš akceptovat. Vážně nechápu kvůli čemu je celý ten rozruch.“

Jarko se k ní začal lísat. Jako by se sám v sobě nevyznal. Možná byl Atlan příliš citit mužem a převahou, to přivádělo hussiara k vzteku.

„Takže si jděte z cesty. Ale pokud se nemůžete vyhnout setkání, budeš se laskavě chovat slušně, ano? A já ti slibuji, že se ti nebude snažit nadbíhat nebo tě hladit.“ Cítila Jarkovu ochotu ke smíru.

Nechtěl, aby se na něj hněvala. Kvůli ní udělá všechno. Tedy skoro všechno.

Byla si jistá, že tenhle pohovor byl k něčemu. Díky empatii si velice dobře rozuměli a Jarko byl inteligentní zvíře. Dokázal pocity druhých nejen přijímat, ale i vyhodnocovat. Naučil se tímto způsobem komunikovat s Bré. I když mu to jistě přišlo zatěžko, pochopil, oč jde. Zvykne si na nenáviděný pach a bude se ovládat.

Stejně se jedná jen o pár hodin, pak Atlan opustí loď a bude se věnovat jiným věcem, s nimiž nemá Bréina práce nic společného...

^ JI ^

Psycholožka se dostavila k Arkonidovi s půlhodinovým zpožděním. Chtěla

se mu omluvit, ale sám přišel teprve před chvílí, takže se vlastně nic nestalo. * Servo jim donesl podnos s nápoji a různými předkrmy.

Bič Tsinga byla nervózní a neklidná, snažila se to však před Allanem skrýt. Jednak jí celá ta věc připadala směšná, jednak tu byly důležitější věci.

On si však její nálady všiml a vlídně se zeptal: „Stalo se něco?“

„Cože?“ Podívala se na něj, jako by ji při něčem přistihl, znovu se soustředila na jídlo a pouze řekla: „Ale nic. Poslední dny byly poněkud bouřlivé, zřejmě na to nejsem zvyklá.“

Povytláhl pravé obočí. „Pokud o tom nechceš mluvit, nevadí.“

„Ne, vážně se nic neděje, jen jsem myslela, no..“, blekotala zmateně. Plet' jí o trochu ztmavla. „Je žárlivý!“ vypustila to pak ze sebe.

Atlan se zarazil a ona čekala, že každou chvíli vybuchne smíchy. Pouze se klidně zeptal: „Kdo?“

„No přece Jafko!“ odpověděla vztekle. „Rozsápal mi kombinézu! Je na cucky, vážně... Naprosto zničená.“ Odstrčila talíř a požádala serva o alkohol. „Ted' už je to jedno. Prostě to pusť z hlavy. Je to celé hloupost.“

Nejistě se na něj podívala a nenáviděla se. Proč se chová tak hloupě? Protože si poprvé pořádně uvědomila ten věkový rozdíl? Tenhle muž má hlavu plnou toho jak zachránit Galaxii a miliardy bytostí před smrtí a ona se rozčiluje kvůli domácímu zvířeti.

„Chápu,“ řekl zvolna.

Zahleděla se mu do obličeje. Ne, nesmál se. Nic nevypovídalo o tom, že by mu to bylo směšné. Cítila jako vždy jeho blízkost, klid.

Potom se usmál. „To je přece naprosto přirozené chování.“

Málem se zakuckala a vytřeštila na něj oči. „Prosím?“

„No jasně. Když jsem žil ještě na Zemi, míval jsem tu a tam psa. To bys viděla, jak uměl žárlit! Nikdo se ke mně nesměl přiblížit a já se musel starat výhradně o něj a nesměl jsem se zajímat o nikoho jiného, ať už to byl člověk nebo zvíře. U vás na Sabinnu je to snad jinak?“

„Máme úplně jiný vztah ke zvířatům. Jarko je vlastně taková výjimka. Normálně navazujeme... jak bych to řekla... volná přátelství. Příležitostně se sejdeme, nakrmíme se, pomazlíme a zase jdeme každý svou cestou. A Jafko se takhle chová jedině k tobě.“

„Třeba je to tím, že poslední dobou jsme často spolu,“ pokoušel se to nějak vysvětlit. „A on si mě už od začátku zařadil jako soka, kvůli něčemu, co mu na mně vadí. Nemůže mě cítit a já to beru.“

„Mně nic jiného nezbývá.“ Bré to neřekla s lehkým srdcem. Viděla mnohem větší problém než Atlan, který tomu nepřisuzoval žádný větší význam.

Takový hussiar není totiž pes. Váží nejmeně tři a půl metráku, a když se postaví na zadní, je vyšší než Ertrusan. Šavlovité zuby má dlouhé deset centimetrů a drápy rovněž tak. Je velice citlivý a rozhodně ne tak hloupý, aby se dal ošálit nějakými pamlsky. A dokáže si dlouho pamatovat, neodpouští, je mstivý.

Slíbil jí, že se už bude chovat slušně. Ona mu ale nevěřila ani chvíli.

„Dáme se do toho?“ vytrhl ji Arkonidan z myšlenek.

Neznělo to příliš nadšeně a vřele ho nechápala. Nechtělo se mu nyní do nějakých

teoretických diskusí, chtěl jednat. Každou chvíli může dojít k záblesku, každou chvíli mohou ztratit další loď, každou chvíli...

„Ale ano," odpověděla statečně. „Slibuji ti, že tě tím už nebudu zatěžovat. Není to jediný důvod, proč jsem tady."

„Ne?"

Znělo to udiveně a všimla si, jak to bylo vlastně dvojznačné - cítila však jen zvědavost, žádné naděje na nějaké milostné sblížení. V duchu nad sebou tento večer už poněkolkáté potřásla hlavou. Ted' byla skutečně už naprosto zmatená.

Jak ji to napadlo? Jarko ji úplně vyvedl z rovnováhy a ji napadaly naprosto nepatřičné myšlenky. A které ji také vůbec nezajímaly. Jenže jak na ně vůbec přišla?

Sabinnko, Sabinnko, kárala se. *Ted' se vzpomatuji, než úplně ztratíš kredit.*

„Ne," opakovala klidně. „I mě zajímá moje budoucnost. Jaké máš se mnou plány?"

„Upřímně řečeno jsem o tom ještě nepřemýšlel," přiznal.

„Proto se na to ptám."

„Máš pravdu, není na to moc času." Přemýšlel jen krátce. „FARGO bude poslán do operace proti Tolkandům. A vzhledem k tomu, že půjde o boj, a ne o vyjednávání, nemáš tady co dělat. Nejlepší bude, když tě přidělím ke Kantorovi na GILGAMEŠE. Pomůžeš mu hledat slabinu Malých matek. Nebo tě napadá něco lepšího, jak využít tvých schopností?"

Usmála se. „Přesně tak jsem si to představovala. Pokud s tím Myles souhlasí..."

„S tím si nedělej starosti. Úplně podlehl tvému kouzlu." Nemyslel to ironicky.

„Dík za lichotku," řekla ke svému překvapení. Sice byla psychologka, ale byla

i mladá žena, jejímuž sebevědomí dělaly menší lichotky pochopitelně dobře.

„To nebyla lichotka," pousmál se. „Řekl jsem jen pravdu. Ne, vážně. Samozřejmě dám Mylesovi vědět a zeptám se ho, zda souhlasí. Je to ale jenom formalita.

Prokázala jsi své schopnosti a jsi potřeba. Je to jednoduché."

„Tak dobře," řekla spokojeně. „Vraťme se k práci."

^^^

Znovu si ujasňovali vznik Goeddy.

„Někde tady," řekla Bré Tsinga, „se skrývá to tajemství. Víím, že jsme na to narazili už několikrát a vždycky jsme to přešli. Goedda byla inteligentní, musela mít tudíž nějaké touhy a představy anebo něco jako sny, chceš-li tomu tak říct. Nějaký cíl před očima. Nějakou vzpomínku na minulost. Něco, co bylo pro ni důležité. Nebyla přece vždycky zlá, možná zlo jako takové ani nechápe. Měla jako rodič stroj vrhnout bezpočet válečníků, ale to později určitě nebylo jejím motivem."

„To zcela rozhodně ne," souhlasil Atlan.

„A pokud ano, pak to přede mnou tajila, anebo si toho už skutečně nebyla vědoma."

„Tajemství je přesto někde tady," trvala na svém Bré. „V jedné z těch vět. Nějaká bezvýznamná poznámka, která při zběžném pohledu vypadá jako výplň, spojení mezi dvěma větami. Musíme..."

Dál se nedostala.

Dveře se náhle rozjely - Atlan nechal přístup automaticky otevřený - a dovnitř vpadla skoro třímetrová černožlutě pruhovaná šestinohá bestie, která řvala a cenila zuby.

V té chvíli si Bré uvědomila, že zapomněla překódovat zámek.

Patrně naposled ve svém životě. Takhle Jafka nepoznávala.

Chtěla vyskočit, ale Arkonidan se vrhl před ni, aby ji chránil. Vyjekla, pokoušela se ho odstrčit, aby před rozzuřeným hussemiarem chránila ona jeho. Jarko lital po místnosti a rozbíjel všechno, na co přišel.

Kolem létaly cáry, tříštil se nábytek, střikaly nápoje a rozlétávaly se zbytky jídla. Řev obrovské šelmy snadno přehlušoval všechny ostatní zvuky a Bré zaléhala v uších.

Viděla, jak Atlan otevřel ústa, a domnívala se, že se snaží Jafka přervat, ale neslyšela, že by z něj vycházel sebemenší zvuk. Vyskočil a naprosto vážně se chtěl na hussemiara vrhnout.

Hussemiar se však jen otočil a hodil Allanem přes kabinu, jako by to byla jen nějaká rozbitá hračka.

„Jarko!“ zařvala Bré.

Arkonidan naletěl na stěnu. Stačil se ještě vyhnout ráně tlapou a skočil za pozůstatky křesla, aby se kryl aspoň něčím.

Na okamžik nastalo téměř bolestivé ticho, protože Jarko přestal rvát. Obrovská šelma se zastavila a měla zježené chlupy. Oči jí planuly nenávistí a zlobou. Ohrnula pysky a zuby vypadaly ještě větší než ve skutečnosti.

Jafko vrčel. Hluboce z hrudi. Nejdřív tiše, pak stále hlasitěji. Pomalu napráhl jednu tlapu. Teprve teď vysunul ostré drápy. Teprve teď šlo do tuhého.

Atlan nečekal, až na něj skočí. Vzal to šipkou na stranu a Jafko se otočil a chystal se ke skoku. Vrčení sílilo v hrozný řev.

„Jafko, nech už toho!“ křičela Bré.

Tedy aspoň se snažila křičet. Ve skutečnosti pouze sípala.

Konečně se Atlan dostal k paprskometu a otočil se ve správném okamžiku, když se na něj hussemiar vrhl s vytaženými drápy a rozevřenou tlamou.

Místností projel paprsek a zasáhl. Hussemiar udělal kotrmelec. Arkonidan uhnul právě včas, než ho stačilo zavalit tři sta padesát kilo ochablých šlach a svalů. Jafko dopadl na zem a zůstal ležet.

Bré jen tak stála a nic neříkala.

Atlan si strčil paprskomet pro jistotu za opasek. Dýchal prudce, kombinézu měl prakticky zničenou. Pravou tvář si roztrhl o nějakou hranu. Zítra budou o tomto střetu svědčit jistě nějaké ty boule a podlitiny.

Mladá žena dál stála, nehýbala se z místa.

„Žije,“ zasípala Atlan. Zvolna se mu zklidňoval dech. „Neboj. Mám ho nastavený na omráčení. Nic mu není. Teď jenom spí.“

Bré se na něj upřeně zahleděla. Pomalu jí docházelo, co se stalo a co Atlan řekl. Potom se napětí uvolnilo. Roztřásla se tak, že ji musel sevřít do náruče a chlácholit.

Po několika minutách se natolik zklidnila, že ji mohl pustit.

„Můžu za to já,“ řekla tiše.

„Nesmysl,“ oponoval skoro hrubě.

„Ale stejně za to můžu,“ opakovala.

„Měla jsem to vědět. Tedy spíš, já to věděla. Egoisticky jsem si nalhávala něco jiného a vystavila tě takovému nebezpečí. Něco takového se prostě nesmí stávat, chápeš?“

„No tak,“ řekl něžně. Vzal ji za ramena a usmíval se na ni. „Před pár dny jsi

mi říkala, že i ty jsi jenom člověk. A ne stroj naprogramovaný na psychologii. Nemohla jsi tušit, že se Jafko bude chovat takhle."

„Ale mohla," neustupovala. „Jarko je už dospělý hussiar, žádné kotě. Teď si bude svůj revír hájit všemi prostředky. Uvědomila jsem si to příliš pozdě a dneska večer jsem si to ani uvědomit nechtěla. Byl to můj přítel, chápeš?" Oči jí zvlhly. „Starý přítel..."

„To víš, že ano, vždyť taky není mrtvý," utěšoval ji. „Můžeš to všechno dát zase do pořádku, ne?"

Přikývla. Potom si otřela oči.

„Je mi to tak líto. Já hloupá jsem ani nezměnila kód, prostě jsem na to zapoměla. ..." Podívala se mu do pošramocného obličejce a opatrně a odborně mu osahala ramena. „Jsi raněný?"

„Myslíš ještě něco kromě ješitnosti? Neřekl bych. Pár šrámů. Odněla to hlavně kombinéza. Všechno se zhojí nebo se to dá nahradit. Doufám, že ani tobě se nic nestalo..."

Vzpomněla si na tlak na prsou a zakašlala.

„Málem jsi mi zlámal žebra," stěžovala si. „Neřekla bych, že tolik vážíš."

Tiše se zasmál. Hrůza byla tatam. Teď ještě musí hussiaru vynést a najít si jinou místnost, třebaže jen na pár hodin.

Bré nedala jinak, než že zvíře přenesou do její kabiny.

„Až se vzpamatuje, bude moc smutný," ubezpečovala Allana. „Mně by něco takového nikdy neudělal, a dokud budu s ním, nebude zlobit. Dopřej mi s ním aspoň těch pár hodin, prosím."

„No dobře," souhlasil neochotně. „A co pak?"

„Chci tě poprosit o spáče jet. Musím ho odvézt na Sabinn. Slibuju ti, že se vrátím brzy. Nezaslouží si, aby byl po celou tu dobu zavřený jako v kleci. Myles to beže mě určitě pár dní vydrží."

„Tak dobře. Jakmile budeme na GIL-GAMEŠI, dám ti jeden jet z RICA. Až se vrátíš, já tam už nebudu. Nahlas se rovnou u Mylese."

„Pospíším si," slíbila.

^^^

Když byla se spícím Jarkem ve své kabině, naplno propadla lítostivosti. Všechno se to tak semlelo. Cítila neurčitou zlobu k hussiarovi, který se právě v této dramatické době rozhodl, že se bude chovat jako dospělý samec.

Přála si, aby ho nemusela odvážet, ale jinak to nešlo. Z Jarka se stala divoká, záludná šelma poslušná svých instinktů. Představoval nebezpečí pro všechny, nejen pro Allana.

Ohrožoval tím i její práci. Stačí být pryč dva dny a může to znamenat zkázu. Nepovažovala se sice za ústřední bod v boji s Tolkandy, ale měla pocit, že je už na půli cesty k řešení záhady. Každou chvíli by na to mohla přijít. Ale určitě se jí to nepovede, jestliže bude muset krotit rozrušenou kočku. Byla si tak jista...

A Jafko vypadal tak maličký a bezbranný, když tu ležel v bezvědomí. Střídal se v ní soucit se zlobou. Zkrátka musí do vyhnanství, nedá se nic dělat. Jak to bude dál bez něj?

Bré si to nedokázala představit. Pořád spolu a najednou... už nic... to hrozné ticho, až se bude vracet ze služby. Nikdo

ji nepřivítá, žádná empatická výměna. Bude patrně hrozně sama.

Nemůže kolem sebe metat citáty a aforismy, aby tu blbou situaci zmírnila aspoň vědomostmi a vzpomínkami jako jeden nesmrtelný Arkonidan.

Zastyděla se. Jafko Atlana málem zabil. Byla by to senzace tisíciletí- nejstarší Nesmrtelný nepřišel o život v hrdinném boji, ale při útoku rozvzteklé kočkovité šelmy!

Arkonidan ji prostě vzal do náruče a chlácholil ji, třebaže napadený byl on. Jednoduše odehnal její pocity viny. Patrně ji mohl zavalit citáty z minulosti.

Najednou se ta propast mezi nimi zúžila. Nyní chápala, proč je takový, jaký je. Právě to přece zažila.

Jafko vzdychl a prskl. Skelné oči ožívaly a pokoušel se zvednout hlavu. Několikrát kýchl. Když se pokoušel dostat na nohy, připomínal právě zrozeného kolouška a neelegantně se opět složil.

„Víš, co jsi provedl?“ zeptala se tiše.

Zamňoukal. Věděl to velice dobře a styděl se, přesně jak předpokládala.

Nemusela mu ani říkat, že bude vysazen. Už to věděl.

Váhavě zvedl tlapu a opatrně jí ji složil do klína. Skučel a prosil o odpuštění a věděl, že je to naposled.

Bré se k němu přitulila a zavřela oči. Naposledy si užívala to hedvábné, měkoučké teplo a to sladké předení.

7. Na Sabinn

Hned časně zrána zavolala Bré Torna Clancyho. Ohlásil se celý rozespálý

a světlé vlasy měl rozježené. „Co je...“ zeptal se chraplavě, pak ji poznal a vytřeštil oči. „Bré, propána, jak to vypadáš?“

„Torné, musím s tebou mluvit. Teď hned. Přijď za mnou, prosím.“ Než stačil cokoli říct, vypnula.

Za necelou čtvrt hodinku byl u ní. Bydlel skoro na druhém konci lodi. Nestačil se ani kloudně upravit.

Jafko ležel na svém místě a spal. Bré vzala Torna za ruku a přitáhla ho ke gauči.

„Ach Torné, ani nevím, jak začít,“ řekla pracně.

Měla kruhy pod očima a zřejmě toho moc nenaspala.

„A co kdybys tak začala od začátku?“ zeptal se technik vlídně. Držel ji pevně za ruku a hladil. „Tak to vyklop, Bré. Nepřišel jsem, abychom tady mlčeli.“

„Jafko málem zabil Atlana.“

Tom vytřeštil oči. Teď už byl naprosto vzhůru. „On že... Cože?“

„Vážně,“ přikývla. A potom se z ní všechno valilo a nadechla se, teprve když domluvila.

„A do prdele,“ řekl bystře. Nervózně zašilhal po spícím hussiarovi.

„Neboj, dala jsem mu prášek,“ uklidnila. „Až do odletu bude spát, pak ho opět zparalyzuji.“

„Jak do odletu?“ zeptal se Tom zmátene, ale podle výrazu bylo jasné, že pochopil velice dobře.

„No, prostě se všechno semlelo tak nějak najednou. Normálně bych ti to řekla zítra, ale... Prostě jsem nemohla spát, musela jsem s někým mluvit. S tebou. Promiň, že jsem tě vytrhla ze spánku.“

„Dej pokoj, ty psycholožko. A od čeho

tu přátelé jsou? Musíš mi sama říct, co bude dál."

„Atlan mi dá jet a odvezu Jafka na Sabinn." "

„Co on na to?"

„Atlan už skoro zapomněl. Je to pro něj vyřízená věc. Myslím, že to s ním moc nehnulo. Přála bych si mít jeho klid." Vzdychnula si. „Je od něj moc hezké, že mi pomáhá. Když to vezmeš kolem a kolem, je to soukromá záležitost a při současné situaci bych neměla takovou laskavost ani očekávat. Máme skutečně jiné priority a moje práce takové věci vlastně ani nedovoluje."

„Možná si myslí, že to potřebuješ."

Zadívala se na něj a nevěděla, jestli se má či nemá urazit. Pak se rozhodla, že Tom pochopil něco, co jí uniklo. „Možné to je."

„Navíc nebudeš pryč dlouho. A nejsi jediný specialista v celém vesmíru," pokračoval Tom. „Na GILGAMEŠI jich je celá smečka."

„Ano, a brzy k ní budu patřit i já."

Tom zalapal po dechu. „Tvůj přístup by jednoho oddělal," vydechl pak. „Mohl jsem si myslet, že nás svou přítomností dlouho nepoctíš."

Pokrčila rameny. „Momentálně je to nejrozumnější řešení. FARGO potáhne do boje a co bych tam dělala? Za nicnedělání placená nejsem, Torné. Budu přidělena ke Kantorovu týmu - samozřejmě jen dočasně. A když se z tohohle srabu skutečně vyhrabeme, pak budu vyjednávat znovu."

Přitáhl si její ruce ke rtům. „Je od tebe milé, že se se mnou loučíš."

„Přišlo to trochu náhle, vím," řekla posmutněle. „Ale i pro mě. Všechno se rozhodlo teprve večer."

„To je v pořádku."

„Dlouhá loučení jsou na nic," špitla. „Vysedává se v hospodě, pije se a pije a pak není najednou o čem mluvit. Ale chtěla jsem si na tebe udělat čas."

„Kvůli tomu se nechám rád vytáhnout z pelechu."

„Vždyť neletím na druhý konec vesmíru! Budeme přece o sobě vědět, ne? Ale nevím, kdy se zase uvidíme."

„Až se uvidíme, tak se uvidíme."

Vstali a objali se.

„Měj se dobře, ty nejkrásnější ze všech Sabinnek, nyní bez šelmy."

„Ty taky. Torné s tím nejerotičtější z všech pihovatých nosů."

Tom Clancy sentimentálně mávl na spícího Jarka a vrátil se do své kabiny, aby ještě něco naspal.

^ A ^

Dopoledne si Bré Tsinga sbalila a rozloučila se některými kolegy a známými i se svým bývalým nadřízeným dárkem Mahonym. Jarkovu nepřítomnost vysvětlovat nemusela, protože hlavní lékař a hussiar byli stejně na válečné noze.

Kapitánka Erie Thomasova se ohlásila hned časně zrána a poblahopřála jí k přestupu do Kantorova týmu.

O včerejším incidentu se nikdo nezmiňnil. Bré to ostatně řekla jenom Tomovi a Atlan zřejmě vůbec nikomu. Naštěstí.

Paralyzovaného Jatka už přenesl robot. Cestou potkala Arkonidana.

„Vzrušená?" zeptal se jí s úsměvem.

„Jde to," odpověděla. „Těším se na GILGAMEŠ. Je to skutečně fantastická loď."

Zkoumavě se na něj podívala, šrám už

skoro nebylo vidět. Působil vyrovnaně a bděle jako vždy. „Doufám, že jsi byl u Clarka Mahony-ho?“ zeptala se.

Zavrtěl hlavou. „Všechno je skutečně v pořádku. Taková třasořítka zas nejsem.“

„Tak jsem to nemyslela,“ zasmála se. „My doktoři jsme už takoví.“ A vážně dodala: „Máš starosti, co? Je něco nového?“

„Ne. Ani špatné a bohužel ani dobré zprávy.“ Prohrábl si dlouhé vlasy. „Ale je to špatné a nemám zrovna optimistickou náladu.“

„Je to zvláštní, ale jaksi... jaksi nemůžu uvěřit, že to brzy skončí. Dobře vím, že máme moc mizerné šance, ale nějaká cesta určitě existuje a my ji najdeme. Včas.“ Poklepala si na hrud'. „Cosi tady mi to říká.“

„Příliš vědecky to nezní,“ poznamenal Atlan.

Ušklíbala se. „To vím. Ale prostě to cítím. Bezpečně vím, že to zmákneme!“ Potukala si ukazováčkem na čelo. „Pokud ten pocit souhlasí, pak se správně uspořádají i myšlenky. Přebytné se vypojí. Potom se všechno vyjasní a řešení bude tady.“

Na GILGAMEŠOVĚ modulu RICO se rozloučili. Jafko byl už v jetu a psycholožka si jenom přestoupila.

Nepotřebovala pilota, pro tak jednoduchý let stačilo plně syntronické řízení. Navíc byla aspoň v základech proškolená v pilotování jetu a menších lodí.

Chtěla mít let co nejdříve za sebou.

Jarko pokojně spal. Občas se mu něco zdálo, rozechvěl se mu čenich a pysky, oči se pod zavřenými víčky protáčely,

zuby cvakaly a pracka sebou škubala. Bré doufala, že se mu zdá něco hezkého.

8. Rozloučení

Let probíhal bez problémů a Bré se konečně mohla dospat.

Když spatřila Sabinn, srdce se jí roztlouklo o poznání rychleji. Z radosti zapomněla na Jarka i na Galaxii. Ani se nemohla dočkat, až přistane.

Byla to modrozelená planeta, na první pohled docela podobná Zemi. Zelená tu převládala. Tři oceány rozdělovaly dva velké světadíly. Nebyly tu zamrzlé póly a na celé planetě bylo po celý rok setrvalé dusné klima.

Slunce většinou zakrývaly buď mraky, anebo vysoká mlha. A když bylo naprosto jasno a slunečno, pak se to horko nedalo ani vydržet. Po takových letních dnech následovaly zpravidla dvě neděle setrvalého deště, kdy v noci citelně poklesávala teplota.

Až na pár savan a suchých oblastí se skalnatými pohořími o výši asi tisíc metrů v rovníkové oblasti, tu byly jen džungle s neuvěřitelnou hojností flóry a fauny. Inteligentní formy života se zde nikdy nevyvinuly.

Sabinu byl jednou objeven prospektory. Pak se zřídila první výzkumná stanice, následovali další a další vědci s rodinami, osadníci, dobrodruzi a lidé, kteří chtěli uniknout dosavadnímu stylu života.

Život tu byl prostý a namáhavý, obvyklé automatizované techniky se zřekli - protože jednou se nedostávaly náhradní

díly, pak přišly příliš pozdě, anebo zase rychle odešly. Ale kdo se tam už jednou usadil, tomu se nechtělo pryč. Vzácné nerosty, přírodní drahokamy a podobné cennosti tam naštěstí vůbec nebyly, takže příroda zůstávala skoro ve stejném stavu jako na počátcích osidlování.

Sabiňané žili z výzkumu a exportu vzácných léčivých prostředků, bylin, které se daly kouřit, ale nepoškozovaly zdraví, alkoholických i nealkoholických nápojů a přirozeně afrodiziak a neškodných „léčiv“, jež slibovala šťastný a dlouhý život.

K tomu se družil nepovolený obchod s upomínkovými předměty a živými zvířaty a zakázaný vývoz bylin a ovocných kapslí, které sloužily jako základ pro výrobu drog. Svět to byl velký a nepřilíš hustě osídlený a pašerákům, pytlákům a lovcům trofejí se jen stěží dalo bránit v jejich rejdech. Černý trh tu jen kvetl.

Bréini rodiče proti tomu bojovali a zaplatili to životem. Na jejich místo nastoupili jiní, stejně jako se zaplnily mezery v řadách podloudníků a zlodějů.

Věčný boj, který vedl skoro k vyhubení některých druhů, mezi nimi i hussiarů.

Bré původně chtěla Jarka jen vysadit a zase zmizet. Na to však zapomněla hned po přistání. Aspoň na pár hodin se musela porozhlédnout, navštívit výzkumnou stanici, pohovořit s pár lidmi. Získat odstup od problémů posledních týdnů, dostat se do normálu. Vyslechnout si všední starůstky ostatních a zjistit, že všechno je relativní.

Přistála na pasece asi čtyři kilometry od Výzkumného ústavu zoologického. Byl to pro Jarka známý terén. Odtud si nejlépe vybojuje své místo v divočině.

Tady vyrostl, zná zde všechny cesty a může projevit odpovídající sebevědomí.

Naposled mu prohrábla hedvábnou srst a políbila jej na čelo.

Antigravitační paprsky vynesly bezvládné tělo z jetu a složily je asi o třicet metrů dál.

Z kabiny sledovala, jak se pomalu probouzí. Stejně jako včera kašlal a kýchal a potřásal zmateně hlavou. Zamžoural a srdečně si zažíval. Pak překvapením ztuhl.

Vnímal množství nečekaných, ale známých pachů a zvuků. Zmateně se rozhlížel a poznával domov. Rosou se třpytící listy pralesních velikánů, pařící se traviny. Bezpočet brouků, pavouků, červů, mravenců a podivných hmyzích tvorů pílil po zemi, při náhodném setkání i přes sebe. Někdy však i přímo do chapadel a nástrah dravců.

Na stromech se to jen hemžilo ptáky a šplhavými savci. Pouze velká plachá zvířata a jejich trpělivé pronásledovatele, ještěry a jiné, nebylo tolik vidět. Občasné zapraskání nebo zašelestění větví a listů však svědčilo o tom, že tu jsou.

Jarko to vše nechal na sebe chvíli působit. Musel se nejdřív přeorientovat a pochopit, že přešel do nového úseku života. Ležel klidně a větřil, uši s chomáči chlupů se mu pohybovaly jako antény radaru.

Potom se pomalu posadil. Pohyby měl ještě poněkud nekoordinované, neohrabané, ale viditelně nabýval sil. Začal se čistit. Otrásl se a vstal.

Bré cítila jeho pohled. Jeho zlatavé oči byly namířeny přímo na ni. Věrné, milující a chápající. Pokynula mu rukou.

„No tak, dělej!“ zašeptala. „Jdi tam, kam patříš! A vyhýbej se všem pytlákům, slyšíš? Ulov si něco a nech si chutnat. Občas budeš mít sice hlad, ale ty se už prosadíš. Najdeš si pěknou samičku a budete mít plno mláďat. A teď už jdi, hlupáku. Sbohem.“

Jarko zamňoukal. Otočil se a zvolna zaběhl do lesa. Černá kůže se žlutými pruhy se brzy slila se stíny a byl pryč.

^ ^ ^

Bré počkala ještě dobrou hodinu, ale hussiar se už nevrátil. Vyšla z jetu a pěšky se vydala ke stanici.

Byly to jen čtyři kilometry. To zvládne snadno. A v nejhorším může utíkat.

Věděla však, že se bát nemusí. Jako empatka vnímala džungli intenzivněji než „normální“ člověk nebo člověk, který se zde nenarodil. Přesně věděla, kde se plíží nějaké zvíře považující ji za kořist. Rovněž věděla, kam může vkročit, aby nešlápla na hada nebo jiného nebezpečného tvora, který by jí měl takové nezamýšlené šlápnutí až příliš za zlé.

Takové věci člověk nikdy nezapomene, zvláště když v džungli strávil většinu života. Ariane a Hektor nechali svou dceru, ať si džungli zkoumá, nehodám by stejně nezabránili, nemohli ji mít ustavičně na očích. A tak se Bré velice rychle naučila vyznat se v tom zeleném labyrintu a díky vrozené empatii se jí nikdy nic nestalo.

Skoro zapomněla, jak moc ten život milovala. Ctižádostivost ji vyhnala pryč a rychle si zvykla na paluby sterilních, střízlivě zařízených lodí. Nyní bylo prima, že je tady a že může vychutnávat explozi smyslů a pocitů.

Strávila tím mnohem více času, než původně zamýšlela. Den byl beztak slunečný a horký, a tak bylo jediné správné, když se zastavovala u tůní a jezírek, ochladila se trochou vody a sledovala žáby, brouky a jinou vodní havěť.

Naštěstí měla s sebou sabinnskou mast proti komárům a před cestou se jí namazala. Bez ní by v těch myriádách komárů a jiného obtížného hmyzu nebyla k poznání a došla by na stanici jako kus syrového masa. Pro Sabinny se tato mast stala už druhou kůží, s níž se dalo skvěle žít.

Po dvou hodinách stromy, popínavé rostliny a křoviska prořídly a Bré spatřila ploty velkého výběhu. Zde nebyly žádné energetické štíty, ale staré dobré pletivo, aby zvířata mohla vizuálně dobře rozeznat, kde je uvnitř a kde je venku.

Jako vždy byly výběhy plné chovanců - nemocných, osiřelých, zaběhlých, starých -, kteří novou příchozí zvědavě pozorovali. Ozývaly se skřeky, všelijaké zvuky, mečení a podobně, každý to nějak okomentoval.

Bré se v duchu usmívala. Tato zvířata byla těmi nejpozornějšími strážemi, těm neuniklo vůbec nic. Při jistém cviku šlo podle zvuku odhadnout stupeň nebezpečí. Ty komentáře se daly zhruba přeložit takto: *Hele, koukej! Kdo je to? Běhá si tam volně. A jde sem!*

Tu se náhle zastavila. V jednom velkém výběhu byl někdo sám. Veliký čtyřnožec s chundelatou šedou srstí, mohutnými rohy na vysoké lebce, tlamou s tlustými pysky a velkými nozdrami, mírnými velkýma očima, dlouhýma visacíma chlupatýma ušima a dlouhou šedou bradkou. Hřbet spadl prudce dolů, tak-

že sloupovité přední běhy byly mnohem delší než zadní. Ten tvor měl dlouhý tenký ocas s tlustými ježčími jehlicemi na konci, byl v ustavičném pohybu, zaháněl mouchy a komáry. Na hřbetě toho mohutného a obtioustlého tvora seděl bezpočet ptáků, vyklovávajících červy.

„Ponko?“ zašeptala Bré. „Jsi to vážně ty, holka stará? To je k nevíře!“

Ponka byla stará už v době, kdy se Bré učila chodit. Nikdo už ani nevěděl, jak dlouho je na stanici. Patrně ji kdysi kdosi přivezl ze savany, protože v džungli tenhle druh nežil. Ponka tvrdošíjně odmítala opustit výběh a nechávala se obskakovat. Odplácela se za to tím, že byla mírným, neskonalé trpělivým, přátelským tvorem s velice dobrou pamětí.

I stará dáma Sabinnku poznala, dospěla k ní volným, pravidelným krokem a prostrčila pletivem odulé pysky. Z nich vyjel dlouhý, černý a úžasně hbitý jazyk a otočil se Bré kolem ruky. Bré měla radost, že konečně narazila na někoho známého. Po dlouhém uvítání pokračovala v cestě k velké hlavní budově stanice. Vysoká hubená žena s černými vlasy svázanými do uzlu tam vylévala vědro do koryta.

„Haló!“ zavolala Bré a přidala do kroku.

Roan Millerová k ní otočila vrásčitou dobrotivou tvář a do tmavých očí jí vstoupil úžas.

„No to se podívejme! Kde se tady bereš, Bré Tsingo?“

^ A ^

Bré si nejdřív musela dát pořádné jídlo a pořádnou *stříbrnou kapku*, teprve pak

směla vyprávět. Bylo jí na stinné verandě dobře. Viděla z ní, jak ostatní pracují, většina z nich ji znala a živě ji zdravili.

Roan Millerová, které mohlo být takových devadesát, si šátkem setřela pot z čela a šíje. „Dneska je zase den...“, řekla a zapálila si dýmku.

Kouřila jako komín, a to směr, která chutnala jako oříšky a vanilka a voněla skořicí. Bré si nedokázala představit, že by si člověk mohl vybudovat závislost, neboť tyto byliny měly stejný účinek jako čaj nebo inhalace. Zvěrolékařka tvrdila, že díky tomu je stále svěží a aktivní. Podle Bré se jednalo o autosugesci.

„Ty s tím bafáním nepřestaneš nikdy, co?“

„Mysli si, co chceš, ale mně to neškodí. Rozšiřuje mi to cévy,“ odpověděla Roan.

Bré se zašklebila. „A co tady?“ zajímala se a s chutí jedla.

„Co tady...“, zněla odpověď. „Sama víš, že se skoro nic nezměnilo. Bavím se jako vždy tím věčným bojem o příspěvky. Pár lidí přijde, pár jich zase odejde. Vypomáhá nám pár mladých, kteří si tak vydělávají na studia. Bylo tu v okolí pár pytláků a spousta zraněných a týraných zvířat.“

„A pytláci?“

Roan pokrčila rameny.

„Nelepší se to. Ale média se o nás zajímají. Nestává se ostatně každý den, aby ani ne třicetiletá ženská udělala najednou dva doktoráty.“

Bré se zakuckala. „To nemyslíš vážně.“

„Ale ano. Tvoje výjimečná nadání, rychlost, jakou jsi studovala, stipendium na doktorát... něco takového nebývá běžné. Jsou tu přece studijní plány, předpisy a tak.“

„Co to povídáš? Profesori mi to sami navrhli! Za tu rychlost taky nemůžu, táhne se to nekonečně jako žvýkačka a iks-krát se to přežvykuje.“

„No jo, ale když nemáš jinak žádné zprávy, tak chceš zkrátka vědět, jak takový malý supergénus vyrostl.“

Bré zavrtěla hlavou. „To se mi na FAR-OU našťestí nedělo.“

„Myslím, že se to i tady už uklidnilo,“ usmála se Roan. „Máme jiné problémy.“

Bré odstrčila prázdný talíř a opřela se. „To máš sakra pravdu,“ řekla.

Vyprávěla o svém životě od doby, kdy vstoupila do služeb Ligy.

Roan Millerová zděsilo, že Bré byla jistý čas vystavena čmárací mánii a že prožila první záblesk.

„To je hrůza,“ špitla. „Zvláště pro tebe to muselo být hrozné.“

„Ano i ne,“ odvětila Bré. „Když bylo po všem, skončilo to i u mě -jako bys to vypnula. A při tom vlivu jsem se zabývala především emocemi druhých. Nejhorší jsem snášela skenování. Stačila vteřina a byla jsem totálně mimo.“

Pak líčila svou spolupráci s Allanem a zoufalý pokus přijít na stopu Goeddina tajemství.

„A proč jsi vlastně teď tady?“ zeptala se nakonec Roan na něco, co nebylo ještě vysvětleno.

„Vezla jsem nazpět Jarka. Dospěl a napadá každého, kdo se dostane do mé blízkosti.“

Veterinářka přikývla. „To se dalo čekat. Nic rozumnějšího jsi udělat nemohla. Jen se divím, že ti to došlo tak rychle. V podobných věcech býváš přece velice majetnická a zarputilá.“

Bré se zahleděla do zeleně. Její starší

přítelkyně byla jediný člověk ve vesmíru, který ji velice dobře znal a vždy jí bez obalu řekl, co si skutečně myslí. Roan Millerové se nedalo nic předstírat a nic ji nepřekvapovalo.

Přiznala se jí, že Jarko zaútočil na Allana.

A poprvé v životě viděla, že Roan něco vyvedlo z míry. Zvedla obočí a tiše si hvízdla mezi zuby.

„No **těbůh**.“

Bré si nalila *stříbrné kapky* do velké sklenice a vyprázdnila ji naráz.

„No, aspoň že to dobře dopadlo,“ pokračovala Roan. „Aspoň, že jsi rozumná. Kvůli Jarkovi se netrap. Neuběhne ani týden a ukáže se tady. Zavšivený, zpustlý, ale šťastný. Nacpe si břich, každého oblíá a zase zmizí.“

„Myslíš?“

Roan se usmála. „Tak to dělají všichni. Někteří po celý život, ale většinou dva tři roky, než se definitivně ztratí.“

„Anebo chcípnou.“

„To je už příroda, **Bré**. Chceš snad na tom něco měnit?“

„Propána ne! Už pomyšlení, že bych tu pobíhala nesmrtelná jako nějaký Myles nebo Atlan, ve mně vzbuzuje hrůzu.“ Bré se otřásla. „Život je možná někdy příliš krátký..!. Ale žít věčně? Ta samota? Tolik žalu? Děkuji, nechci.“

„To je pohled rozené Sabinnky, má drahá. Jen počkej, až budeš odtud léta.“

„Nesmysl. Proč by se to mělo změnit?“

„Život je v ustavičném pohybu. Dějí se věci. Dosáhla jsem poloviny života a za třicet let budu dělat totéž co dnes. Dokud neumřu. Závidíš mi to?“

Bré se usmála. „Někdy...“

„Tak vidíš, a někdy zas já závidím tobě.“

Mládí, vzdělání. Létáš si vesmírem." Roan zvedla ruce. „To se na nás podepisuje, formuje nám to charakter. I můj starý zarezlý mozek." „Co to, prosím tě, povídáš..." „Ty jsi začala a dobře víš, že je rozumnější mě moc neprovokovat." Rozesmály se.

^ A ^

Po malé pauze, kdy si mlčky vypili kávu - velice drahé dovozní zboží, Roan Millerová řekla: „Hodně jsi mi vyprávěla, Bré. Musíme tedy pohlédnout do tváře skutečnosti, že v nejbližších týdnech nebo měsících bude po nás možná veta."

„Je to tak," přikývla vážně psychologka. „Možná to dojde až sem na konec světa. Ale nikomu ani muk, prosím. Já totiž..."

„Děvenko, celý život ses mi se vším svěřovala. Zklamala jsem tě někdy?"

„To ne. Chtěla jsem tím jen říct, že jsem si tím právě sama podepsala výpověď."

„To je mi jasný." Roan se zahleděla mlčky do krajiny. Stíny se prodlužovaly, horko polevovalo., Jasně, že si to nechám pro sebe. Já s tím dokážu žít, rozumíš? Má-li se něco stát, stane se. Nic na tom nezměním. Ale ty, Bré, ano. Podle toho, cos mi vyprávěla, oni tě potřebují."

„Právě proto si dělám výčitky, že se tolik zabývám svými věcmi."

„To víš, někdy to jinak nejde." Roan potáhla z dýmky, zjistila, že jí vyhasla, a vyklepala ji. „Velice podrobně jsi vyprávěla o všech," pokračovala, „ale ani jsi se nezmiňovala o Allanovi."

Bré odchytila v letu mušku, která ji

otravovala před očima, a odfoukla ji. „Nesmrtelný. Víš, jaký mám na ně názor."

„Jsi do něj zamilovaná?"

Užasle se na ni podívala. „Ne. Jak tě to napadlo?"

Roan pokrčila rameny a Bré mlčela.

„Možná, že ho mám trochu ráda," pustila potom.

„V tom případě si dej pozor, jinak ho brzy budeš mít ještě radši," radila jí starší přítelkyně vážně. „Uchovej si chladnou hlavu. Nemámí tím čas, radši myslí na svou kariéru, ty náš génie. Bylo by tě škoda."

„Máš naprosto pravdu."

„A co budeš dělat teď?"

„Ještě nevím. Musím přemýšlet."

Roan vstala a protáhla se. „Měla bys tu radši zůstat přes noc a vyspat se na to. Řekla bych, že jsi beznadějně přepracovaná a přímo posedlá myšlenkou, že musíš přijít na to, jak zničit Malé matky. Na pár hodin jednoduše vypni a pak to přijde samo."

„Já nevím...." váhala Bré.

Roan k ní přistoupila a poklepala jí zlehčce na rameno. „Nemysli, holka. Potřebuješ to. Jestliže váháš mezi tím, co si myslíš, že musíš, a tím, co skutečně chceš, pak se musíš pro něco rozhodnout. Najít nějaký konsensus, třeba kompromis, pro mě za mě. Já tě prostě nepustím."

9. Prohlédnutí

Ráno našla Roan Millerová svého hosta u Ponky. „Vstáváš časně," konstatovala. Bré se zasmála. „Jen si to představ, už

jsem nemohla spát. Když jsme se rozešly, padla jsem jako podřátá. A dneska se cítím, že bych mohla rvát stromy z kořenů."

„To jsem ráda."

„Dobře jsi udělala, žes, mě nepustila. Mám mnohem jasnější hlavu. Už jsem si sbalila."

„Pak bychom se měly dát na cestu."

„Ty půjdeš se mnou?" zaradovala se Bré.

„Ovšem. Cestou si aspoň můžeme popovídat. Kdoví, kdy zase přijdeš."

Bavily se, jako by jim a celé Galaxii nehrozilo smrtelné nebezpečí. V družném hovoru urazily čtyři kilometry k jetu, odborně debatovaly o zvířatech a výzkumu. Cesta jim rychle uběhla a samotné je překvapilo, že jsou už na místě.

Paseka byla prázdná a klidná, jako když ji Bré opustila. Jet byl pochopitelně uzamčený, aby do něj nemohl žádný zvěda-vec a nezanedbal tam něco nežádoucího.

Stop byla kolem spousta. Ani jedna však Jarkova. Jeho otisky ze včerejška se daly ještě tu a tam najít, ale žádné nové nepřibyly.

„Skutečně se osamostatnil," vydechla si Bré úlevou.

„Nic jiného jsem nečekala," odušila Roan. „Jarko to pochopil. A řekla bych, že je dokonce rád, že může zase do džungle. I když mu budeš chybět. Až přijde, budu mu o tobě vyprávět."

Bré přikývla. „Až to skončí, určitě se ti ozvu," slibovala. „A kdybys potřebovala pomoc s pytláky, zavolej mi. Určitě můžu něco podniknout."

Roan se jen zasmála. „To snad ne, kvůli pár všivákům zmobilizuješ celou Ligu! Zatím jsme si s nimi vždycky poradili

sami a zase si poradíme. Kvůli nám si vážně nemusíš dělat starosti. Budeme žít stejně jako dál."

„V tom případě je tu pořád něco, na co se můžu těšit."

Objaly se a psychologka si nastoupila do jetu.

Když odstartovala, Roan Millerová se jí už dávno ztratila z dohledu.

Odlet jí kupodivu nepřišel zatěžko. Těch pár hodin naprostého klidu jí skutečně udělalo dobře. Nyní se opět mohla soustředěně připravovat na cíl - na likvidaci Malých matek.

Oznámila GILGAMEŠI, že se vrací. Radista potvrdil příjem a oznámil, že ji očekávají.

Ráno si dala velice důkladnou rozcvičku a cítila snad každíčký sval. Pořádně se vyřádila, byla absolutně fit. Nyní se zas mohla věnovat věcem rozumu.

Ale i s tím si dala na čas. Jakmile dorazí na GILGAMEŠ, octne se přímo v blázinci.

Zatím by se měla zlehýnka zabývat svým úkolem, měla by být emocionálně naprosto stabilní a mít naprosto čistou hlavou. Právě proto, že čas tak neuvěřitelně tlačí, nesmí dojít k panice.

Jen tak nechat plynout myšlenky, lehce se dotýkat vzpomínek na protokoly a nechat je zvolna přicházet. Jen si tak prostě vzpomínat, jak to pňjde, bez jakéhokoli pořadí, bez analýzy. Nechat míjet vzpomínky, nezasahovat do nich, nesnažit se je řídit. Pouze se soustředit na téma.

Setrvalý stres jí znemožňoval vidět podstatné, to si uvědomovala už před odletem na Sabinn. A proto nebylo špatné, že se zas jednou zabývala jen obyčejnými problémy soukromého všedního

života. Stejného názoru byli i Atlan s Tormém.

Takže bylo vlastně štěstí, že musela Jafka odvézt.

Bré Tsinga se dostala do stavu nikoli nepodobného transu. Postupně vyřadila vše, co by ji odvádělo jinam, a plně se poddala volnému toku myšlenek. Nevadilo jí, že se křížily, například vzpomínky na Roan, na jednu veselou příhodu ze studií nebo na koktejl ze šťavnatých dalw s likérem Seltin.

Tyto myšlenky však stejně rychle odešly, jako přišly. Stačilo si jich příliš nevšímat.

Tok myšlenek zpomalil, zlenivěl. Rozcvička ji zřejmě unavila o něco víc, než se domnívala. Tok byl klidný a bez událostí, i když ne zrovna povzbuzující či optimistický.

A už tu byla myšlenka na Jarka.

Tentokrát ji neodehnala, nechala ji plynout a rozvíjet se. Chyběl jí, ale věděla, že je mu teď dobře. I ona mu bude bezpochyby scházet, ale on je tam, kam patří. Včera večer začala zčistajasna pochybovat, protože byla tak šťastná, že je doma. Ale to už pominulo.

Bré si zvolila studia a cestu poznání už nikdy neopustí. Je tolik věcí, které se dají zažít, vidět, prožít. Chtěla být nejlepší ve svém oboru. Ne aby sklízela vavříny, ale aby neskončila s učením a stále ze sebe vydávala to nejlepší.

Jarko ji provázel po jeden důležitý úsek života, ale dál už musí jít sama. Toto období skončilo.

Vzpomínky na Jarka začaly blednout. Odložila je mezi milé vzpomínky a považovala je už za minulost. Totéž jistě už dávno udělal i hussiar.

Nyní mohla zase...

V mysli měla stále větší temno a začala usínat.

Tu sebou trhla, jako by dostala ránu.

„No jasně!“ vykřikla. Všechno měla jasně a zřetelně před očima. „To je ono! Že jsem na to nepřišla hned!“

10. Mezi nadějí a klesáním na duchu

„Něco nového?“ vykřikl Cistolo Khan. „Nového? Co bys ještě chtěl?“

„Řešení,“ odvětil chladně Atlan.

„To ti nabídnout nemůžu.“

„V tom případě musíme pokračovat.“

Spojení skončilo. Chvilí stál Atlan na prostu tiše, ani nemrkl.

„Pokračovat!“ nařídil pak radistovi. „Jsem u sebe.“

Musím uvažovat, a to v klidu, řekl si v duchu.

Navíc musel aspoň pár minut relaxovat a trochu něco sníst. Už tři dny kloudně nespál, jen si tu a tam na pár minut zdříml, když ho zdolala únava.

Jestliže teď nezvolní, sesype se, bez ohledu na aktivátor.

Události se však valily jedna za druhou.

Nyní se už dalo hovořit o otevřené válce v Mléčné dráze. Všude docházelo k bojům s ježatkami o světy Filozofů.

Žádná Malá matka se už nedávala na útěk, už od počátku byly chráněny Tol-kandy.

Ztráty však nebyly jen na straně Galaktiků. Bylo i pár vítězství. Za velkých obětí a neuvěřitelné výdrže se podařilo zničit dalších pět Malých matek.

Zbývaly ještě čtyřicet tři.

Nikdo nevěděl, jak dlouho to půjde, než vyprší lhůta. K vyhubení celé Mléčné dráhy, stačí patrně jediná Malá matka.

Obyvatelé postižených světů to měli relativně jednoduché. O bojích nevěděli a o nic se nezajímali. Malovali si své kruhy a šťastně naslouchali zpěvu Malých matek.

Na ostatních světech však vzrůstal neklid. Arkonidanovi bylo jasné, že jednoho dne se něco provalí.

V médiích žádný Galaktik ještě nic otevřeně neřekl. Buď k tomu stanice neměly samy odvahy, protože nikdo se nemohl uchýlit do bezpečí, anebo Allanovi lidé : našli ještě před zveřejněním místo úniku informací.

Galaktici nebyli ovšem žádní hlupáci a registrovali, že se něco děje. Bylo známo, že Tolkandové se ještě nestáhli a že ' dochází k válečným střetům. Proč je na jedinou informační bariéru nad tolika soustavami, s nimiž byly jinak čilé kontakty? Nedalo se na tam vysílat. ; Jednoho dne propukne panika, to mu , bylo jasné, a pak jen boží vědí, co se stane.

Zatím však byl ještě klid, takže se mohl plně soustředit na boje s Tolkandy.

Za každé vítězství tvrdě zaplatili.

Jsmo ve spirále smrti, myslel si. Brzy už bude jedno, jak přijdeme o život, jestli pomalu na bojišti, anebo rychle při šestém záblesku. Ono je to vlastně jedno. Stejně tak dobře bych si mohl mědit tady v křesle a sledovat masové umírání...

Samozřejmě, že to neudělá. Nikdy. Ale nevěděl, jak se takovým hořkým myšlenkám vyhnout.

Bylo už 15. srpna. Půlku roku měli dáv-

no za sebou a půlku života v Mléčné dráze rovněž.

A Myles Kantor se nedostal ani o krok dál.

Servo přinesl lehké jídlo a Arkonidan se přinutil aspoň k několika soustům. Ani nevnímal, co jí, protože zároveň studoval hlášení a vymýšlel další strategie, jak převést Tolkandy a dosáhnout aspoň dílčích vítězství.

Jako moucha, která se pokouší odstrčit býka. Je to stejně směšné a marné. Neznamená to však, že by se měli vzdát. David taky porazil Goliáše. Aspoň se to říká.

Arkonidan odhodil vidličku na talíř a opřel se. Za hodinu sebou trhl, měl špatné svědomí a konstatoval, že spal jako mimino. Cítil se odpočatý a bylo v něm o trochu víc optimismu.

Ne nejsme mouchy, ale vosy s velice jedovatým žihadlem.

Vrátil se na můstek RJCA a vyžádal si silnou černou kávu.

^ A ^

„Krucinál!“ nadávala Bré Tsinga a bušila do klávesnice.

„Lituji, ale spojení není stále ještě možné,“ opakoval syntron už poněkolikáté.

„Co znamená ten nesmysl?“ zuřila psycholožka. „Co je to, že spojení není možné? Ve kterém století to vlastně žijeme?“

„Nemůžu navázat spojení,“ odpověděl syntron.

Bré Tsinga v sobě potlačila touhu mít něco těžkého, čím by poněkud pozměnila vzhled ovládacích přístrojů.

„A proč?“ zeptala se velice pomalu, jako by hovořila s idiotem.

„Není žádný přirozený důvod," odvětil syntron. „Zřejmě jde o umělou zábranu."

„To je možné? Tedy takhle globálně?"

„Ovšem. Na každý prostředek existuje protiprostředek."

„Nech si ty své pitomé průpovídky, ano?"

Přechytralý vnuk děrnoštítkového počítače na ni rukoval s chytrými výroky, které jsou normálně vyhrazeny psychologům!

„Taky jsem se mohla stát ještě pilotem a radistou a zaměřovačem a zbrojním inženýrem a nevím čím ještě," bručela si. „Ale já tu sedím v téhle skořápce a musím poslouchat pitomé kecy. Syntrone!"

„Připraven."

„Jsme aspoň v kurzu?"

„Žádné komplikace. Mám se pokusit ještě jednou o spojení?"

„Pche, pokusit! Buď nás spoj, anebo se na to vykašli. Neexistuje *pokusit se*," zle napodobila věčně laskavý, pohlavně neutrální syntronicky hlas. „Jednou se přece ze zablokované oblasti dostat musíme, ne?" dodala.

Nebyl tam však bohužel nikdo, kdo by s ní souhlasil anebo ji chlácholil. Anebo někdo, kdo by těm strojům rozuměl a dokázal jim přijít na kobytku.

„Nenávidím to!" zasyčela.

Dát průchod vzteku prudkým vydechnutím a verbálním projevem, výstižně vyjadřujícím frustraci, pomáhá odbourat agresivitu a i udržovat ji na nízké úrovni.

Ještě jednou prudce vydechla a čekala. ;- „Já to hned věděla, že ti teoretici vědí kulové!" řekla. „Syntrone! Máš už to spojení?"

„Bohužel. Jakmile budu mít spojení, hned se ohlásím."

Bré Tsinga poskočila v křesle. Konečně našla řešení všech problémů a nemohla je předat dál. Přitom už mohlo jít jen o dny nebo hodiny.

Řešení nebylo právě jednoduché, nestačilo jen lusknout prsty. Chtělo to velké přípravy a techniku, ale pak - pak by Malým matkám zazvonila hrana. Tutově.

Zbývá mi pouze jediná naděje, a to že zatím na to přišli sami...

Rádiová bariéra však svědčila o tom, že ohrožení stále ještě trvá. Psycholožka si dokázala představit, co by se stalo, kdyby v celé Galaxii vypukla panika.

Nějaké stanné právo by v takovém případě bylo absolutně k ničemu, protože bojové svazy by na jeho udržování musely vyčlenit příliš moc lodí. Nikdo by se nedal odbýt hezkými slůvky, přinutit k tomu, aby hezky seděl v křesle a v pohodě čekal, až nastane konec světa. Už to trvalo příliš dlouho a bylo jen otázkou času, kdy se pravda dostane na světlo.

„No tak, buď hodný," přešla na škemrání. „Anebo leť rychleji, klidně teleportuj na GILGAMEŠE, ale už konečně něco dělej, do háje!"

Jet si klidně pokračoval ve svém kurzu. *Jako ten pitoměj arkonskej ouředník, přesně podle předpisu.*

Nervózně poskakovala, až toho měla dost. Tady už pomůže jen jedno - gasan jóga, aby kosti škemraly o milost.

A třeba ji při tom napadne něco lepšího.

^^^

RICO zatím křížoval v prostoru Vegy. Malá matka, kterou si chtěl vzít Arkonidan na mušku, se uhnízдила nad osmou

Nemohl po celou dobu jen tak nečinně sedět, musel sám vést útoky. Aspoň si mohl svou strategii vyzkoušet v praxi.

Malou matku chránily dvě tisícovky ježtek se zapnutým skenem.

Arkonidan si tedy vyžádal dva a půl tisíce lodí galaktické aliance. Všechny byly už vybaveny kompenzátozem 5 D indifference. Soudil, že má celkem reálnou šanci na vítězství.

Lodě čekaly jenom na jeho povel.

Kývl na radistu, aby vyslal smluvený signál.

Galaktici vyrazili v sevřené formaci a střídali na ježatky vším, co měli k dispozici.

První zásahy se podařily, ale pak se formace rozpadly. Ježatky se rozletěly všemi směry, znovu se zformovaly a ze všech stran zaútočily na jednotlivé galaktické svazy. Svazy však prováděly něco podobného, rozpadaly se, předstíraly ústup, znovu se formovaly a po různých klamných manévrech se vracely zpět, aby se na Tolkandy vrhaly jako roj rozběsněných včel.

Při pohledu z Ferrolu musela obloha hořet. Explodovala loď za lodí, na obou stranách.

Trosky zhoršovaly výhled a snižovaly jistotu zásahu. Velkým kusům se lodě musely na poslední chvíli vyhýbat. Na druhou stranu se zase dalo zpoza hořícího krytu vybuchlé lodi vyrazit k překvapivému útoku.

Galaktici se drželi statečně a znovu se v nich rodila naděje.

PAPERMOON s Cistolem Khanem se dostal do blízkosti Malé matky spolu

s další velkou lodí. Pokud Herreachové dokážou držet Tolkandy dost dlouho stranou, podstatně by se zvýšila naděje na úspěch.

Velitel osmistovky vysílačkou nahlásil, že se Herreachové shromažďují k modlitbě a brzy otevřou bránu.

Jakmile se tak stane, oni začnou pálit, a to obě lodě najednou všemi směry, někdo z nich se už strefit musí.

Malá matka se zřejmě cítila příliš jistá. Nedala se na útek.

Na místě, kde lokalizovali hyperbublinu, se podivně zablesklo.

Kolem Atlana náhle ztichly všechny zvuky, zkrátka je vypnul. Podobně se mu zúžil úhel pohledu. Připadalo mu, že stojí sám v temné místnosti a jako očarovaný hledí na světlo, jež mu slibuje všechno.

Viděl jen ten záblesk, který se šířil, a ve zvětšení viděl jemnou trhlinu a z ní cosi vyzářovalo.

„Už to bude," bručel si a ani si neuvědomoval, že mluví. Vše kolem něj probíhalo jako ve zpomaleném filmu, byl pro to slepý a hluchý, byl na jiné úrovni.

Jen on a to blýskání. „Ještě pár vteřin," šeptal si.

Pak sebou trhl, protože se pronikavě rozezněl poplach. Kouzlo okamžiku pomínulo a nastoupila realita.

„Honem pryč odtud!" křičel Cistolo Khan.

Arkonidan tam stál jako omámený, stále ještě nechápal, co se děje.

„Co..." Nedořekl. Viděl to sám.

Z hyperprostoru se vynořila flotila pěti tisíc tolkandských lodí a hned se zapojila do bitvy.

Na takovou přesilu rozhodně neměli,

to by pochopil každý velitel. Prchali ze soustavy Vegy a první prchala loď s Herreachy na palubě.

^ A ^

Zatímco RICO nabíral rychlost, Atlan v bezmocném vzteku sledoval chaotický ústup aliance. Některé lodě, které se už nemohly dát včas na útěk, se jako kamikadze vrhaly na ježatky. Většině se však utéct podařilo. I tak však měli značné ztráty. . ! • . -

„Je to v pytli," rezignoval Atlan.

V prohrané bitvu viděl osud celé Mléčné dráhy.

Ramena mu poklesla, vypadal najednou velice starý,

Na můstku nastalo hrobové ticho, všichni jen civěli na obrazovky.

Jen u vysílačky se cosi dělo.

„Atlane, máš tady zprávu z GILGA-MEŠE," hlásil radista.

„Určitě Adams a zajímá se, jestli jsme **to** zvládli," hádal Arkonidan unaveně.

„Kdepak, je to nějaká ženská. BréTsinga," řekl radista, který přirozeně nevěděl, o koho se jedná.

Atlan zvedl hlavu a do rudých očí se mu vrátil život.

„Bré?" zeptal se, když ho spojili.

„Atlane," vydechla, „to je klika, že jste unikli!"

„Vy už to. s."

„No jasně, tady se dozvíme všechno. Jsem moc ráda. Máte velké ztráty?"

„Ano," odpověděl stručně. „Vracíme se a považujeme o něčem jiném."

Jak rád slyšel její hlas. Jak byl rád, že se v pořádku vrátila. Dávalo mu to další vůli k odporu. Prostě to musí nějak dál jít. Bytosti jako ona nesmějí umřít jen proto, že on se vzdal naděje.

„Proto ti také volám," říkala. „Právě jsem se vrátila a hned se ti hlásím. Nemluvila jsem o tom ani s Mylesem, i když teď stojí vedle mě. Poslouchej, Allane, už vím, jak Matičky vyřídíme - a to všechny najednou a jednou provždy!"